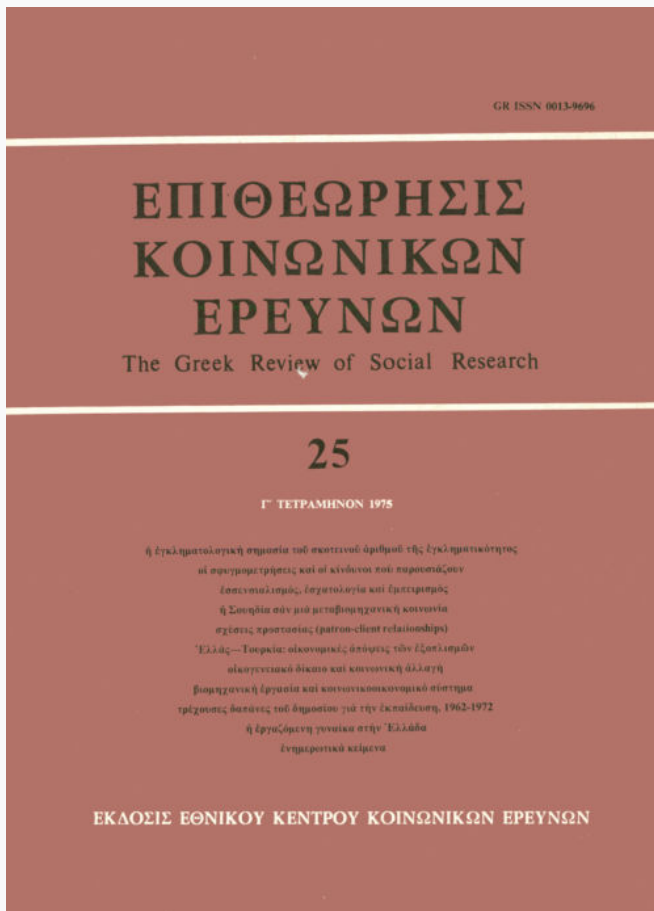

The Greek Review of Social Research

Vol 25 (1975)

25 Γ'

Η εγκληματολογική σημασία του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας

Ηλίας Δασκαλάκης

doi: [10.12681/grsr.383](https://doi.org/10.12681/grsr.383)

Copyright © 1975, Ηλίας Δασκαλάκης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Δασκαλάκης Η. (1975). Η εγκληματολογική σημασία του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας. *The Greek Review of Social Research*, 25, 370–384. <https://doi.org/10.12681/grsr.383>

ἡ ἐγκληματολογικὴ σημασία τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητας

τοῦ

Ἡλίας Δασκαλάκη

*Doctorat d'Etat Πανεπιστημίου Παρισίου
Ἐπιστημονικοῦ συνεργάτου τοῦ ΕΚΚΕ*

Ἐάν τὸ κατ' ἐξακολούθησιν ἐγκλημα ἀποτελεῖ τὸν «σταυρόν» τῶν ποινικολόγων, ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται, ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς τῆς ἐγκληματικότητας μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλο, ὄχι μόνον τοῦ σταυροῦ τῶν ἐγκληματολόγων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἐγκληματολογίας.

Σκοτεινὸς ἀριθμὸς τῆς ἐγκληματικότητας λέγεται τὸ σύνολο τῶν ἐγκλημάτων ποῦ ἡ τέλεσίς τους δὲν γίνεται ποτέ γνωστὴ στὶς ἀρχές τὶς ἀρμόδιες γιὰ τὴν πρόληψι καὶ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος. Κάθε χρόνο τὰ ποινικὰ δικαστήρια δικάζουν ἓνα ὀρισμένον ἀριθμὸ ἐγκλημάτων καὶ καταδικάζουν ἓνα ὀρισμένο ἀριθμὸ ἐγκληματιῶν σὲ διάφορες ποινές. Τὸ σύνολον τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν γιὰ τὰ ὁποῖα ἐχώρησε καταδίκη ὀνομάζεται «ἄλλη ἐγκληματικότητα».

Ἐξ ἄλλου, οἱ δικαστικὲς ἀρχές λαμβάνουν γνώσι περὶ τῆς τελέσεως καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν φθάνουν στὴν ποινικὴ δικαιοσύνη λόγῳ μὴ ἀνυπακομῆς τῶν δραστῶν τους. Ὁ κύκλος τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, τῶν ὁποίων λαμβάνει γνώσι ἡ ἀστυνομία μέσα σ' ἓνα ἔτος, ἀποτελεῖ τὴν «φαινομένη ἐγκληματικότητα», ἡ ὁποία, ὅπως εἶναι φυσικὸ, εἶναι εὐρύτερη τῆς δήλης γιατί περιλαμβάνει καὶ ἐγκλήματα ποῦ οἱ δράσται τους δὲν ἀνακαλύπτονται ποτέ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὁμως, μένει πάντοτε μιὰ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν πράγματι ἐγκληματικὸν χαρακτήρα τῶν πράξεων ποῦ τὴν ἀπαρτίζουν, γιατί εἶναι ἐνδεχόμενο ὀρισμένα ἀπ' αὐτὰ νὰ μὴ συνιστοῦν ἐγκλημα ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως· γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ὅπως εἶπαμε, ὀνομάζεται φαινομένη.

Ὅμως, ἡ δὴλη καὶ ἡ φαινομένη ἐγκληματικότης δὲν ἐξαντλοῦν ὅλη τὴν ἐγκληματικότητα μιᾶς κοινωνίας. Παρὰ τὰ ὅσα συνηθῶς λέγονται, ὅτι τὸ τέλει ἐγκλημα δὲν ὑφίσταται, στὴν πραγματικότητα ὑπάρχει, καί, καθὼς φαίνεται, σὲ μεγάλη ἔκτασι, ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι πολλὰ ἐγκλήματα παραμένουν καλυμμένα ἀπὸ τὴν μυστικότητα, μὴ ἐρχόμενα ποτέ σὲ γνώσι τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς πλατειᾶς κοινωνικῆς μάζης. Ἔτσι, ἡ δὴλη καὶ ἡ φαινομένη ἐγκληματικότης ἀποτελοῦν τμήμα, ποσοστὸ, τῆς «ἀληθοῦς ἐγκληματικότητας», δηλ. τοῦ συνόλου τῶν ἐγκλημάτων ποῦ τελοῦνται σὲ μιὰ δεδομένη χρονικὴ περίοδο, π.χ. ἔτος, στὸ πλαίσιο μιᾶς ὀρισμένης κοινωνίας. Ἡ ἔκτασις τῆς ἐγκληματικότητας αὐτῆς παραμένει πάντοτε ἀγνωστὴ. Τὸ τμήμα τὸ μεταξὺ τῆς φαινομένης ἐγκληματικότητας καὶ τῆς ἀληθοῦς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ παραμένει ἀριθμητικῶς ἀπροσδιόριστο, τὸ ὀνομάζομε σκοτεινὸ ἀριθμὸ τῆς ἐγκληματικότητας. Εἶναι εὐνόητο τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ παρουσιάζει γιὰ τὸν ἐγκληματολόγο ὁ προσδιορισμὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητας, γιατί, χωρὶς τὴν γνώσι αὐτῆ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζωμε τὴν ἀληθῆ ἔκτασι τοῦ ἐγκληματικοῦ φαινομένου. Πολλοὶ λοιπὸν ἐπιστήμονες προσπάθησαν νὰ προσδιορίσουν τὸ ἀγνωστο μέρος τῆς ἐγκληματικότητας μὲ

διάφορες μεθόδους. Δέν μπορούμε νά πούμε, βέβαια, ότι οι προσπάθειες αυτές πέτυχαν άπόλυτα, ότι δηλ. άνακαλύφθηκε μέθοδος με τήν όποία νά μπορή νά προσδιορίση κανείς ή έκφραση τήν άληθή έγκληματικότητα. Έν τούτοις, άναμφισβήτητο είναι ότι ήλθαν σέ φώς όρισμένα στοιχεία, τά όποία, άν όχι τίποτε άλλο, δείχνουν ότι ή εικόνα τής έγκληματικότητας πού παρουσιάζουν οι έπίσημες στατιστικές δέν έχει πολλές σχέσεις με τήν πραγματική εικόνα τής έγκληματικότητας, όπως αυτή προκύπτει από διάφορες έρευνες.

Η ύπαρξις του σκοτεινού άριθμού τής έγκληματικότητας, όχι μόνο δέν επιτρέπει τήν γνώσι τής πραγματικής έκτάσεως του έγκληματικού φαινομένου, άλλ' έχει σάν συνέπεια τήν θέσι υπό άμφισβήτησι βασικών έννοιών τής έγκληματολογίας, όπως τήν ιδιότητα του έγκληματίου έναντι του μη έγκληματίου και τήν ιδιότητα του έγκλήματος σάν συμπεριφοράς, έννοιών πάνω στις όποιες ή έγκληματολογία έστήριξε τόν λόγο ύπάρξεώς της σάν επιστήμη.

Παράλληλα όμως, ή άμφισβήτησις των έννοιών αυτών δημιουργεί τήν άνάγκη έρευνών πρós άλλη κατεύθυνσι. Έτσι, συνέπεια του σκοτεινού άριθμού είναι και ό έμπλουτισμός τής έγκληματολογίας με ένα νέο πεδίο έρεύνης και θεωρητικής επεξεργασίας τó όποιο άγνωστο μεχρι τώρα ή κλασική έγκληματολογική έπίστημη.

Τά όσα προηγούνται δείχνουν τήν σπουδαιότητα πού έχει ό σκοτεινός άριθμός τής έγκληματικότητας για τήν έγκληματολογική θεωρία και έρευνα και τó ένδιαφέρον πού παρουσιάζει ή εξέτασις του, τήν όποία θά έπιχειρήσω με τήν εργασία αυτή. Δέν άντιμετωπίζω βέβαια τήν περίπτωσι νά έξαναλύσω τó θέμα σ' όλες του τίς προεκτάσεις μέσα στα στενά πλαίσια αυτής τής μελέτης. Πρόθεσις μου είναι απλώς νά θέσω τά γενώμενα προβλήματα και νά σκιαγραφήσω τούς νέους προσανατολισμούς τίς κατευθύνσεις τής έγκληματολογίας πού είναι άπότοκοι του σκοτεινού άριθμού, τόν όποιο θά έξετάσωμε κάτω από τó πρίσμα, άφ' ένός μόν τής δυνατότητας προσδιορισμού του (I), άφ' έτέρου δέ τών συνέπειών τής ύπάρξεώς του (II). Τέλος ό καθορισμός ένός νέου πεδίου έγκληματολογικής έρεύνης, πού μοιραία άπορρέει από τήν συνειδητοποίηση των προβλημάτων πού θέτει ό σκοτεινός άριθμός, θά κλείση τήν ανάπτυξι τής εργασίας αυτής (III).

I

Η διερεύνησις των μεθόδων προσδιορισμού του σκοτεινού άριθμού και ό άπολογισμός των προσπαθειών πού έγιναν πρós αυτή τήν κατεύθυνσι (B) προϋποθέτουν λογικούς τήν εξέτασι του κατά πόσον είναι έπιστημονικός άναγκαίος αυτός ό προσδιορισμός (A). Γιατί άν είναι δυνατή ή θεμελιώσις

ίσχυρών συμπερασμάτων και παρά τήν άγνοια τής άληθούς έγκληματικότητας, τότε ό προσδιορισμός του σκοτεινού άριθμού δέν είναι έπιστημονικός σημαντικός.

A. Αυτόνοητο είναι ότι ή γνώσις του σκοτεινού άριθμού τής έγκληματικότητας είναι άπαραίτητη προκειμένου νά γνωρίζωμε τόν άκριβή άριθμό των έγκλημάτων πού πράγματι τελούνται μέσα σέ όρισμένη χρονική περίοδο, δηλ. για τόν άριθμητικό προσδιορισμό τής πραγματικής έκτάσεως του έγκληματικού φαινομένου. Τούτο όμως δέν έχει ιδιαίτερη σημασία για τήν έπιστημονική γνώσι του φαινομένου αυτού. Τó άν τά έγκλήματα πού ετελέσθησαν μέσα σ' ένα έτος είναι κατά ν ή μ περισσότερα από όσα καταγράφουν οι στατιστικές τής δήλης και τής φαινομένης έγκληματικότητας, είναι, από έπιστημονικής άπόψεως, σχεδόν άδιάφορο. Έκείνο πού ένδιόφεται δέν είναι ό άριθμός των έγκλημάτων πού ετελέσθησαν αλλά οι ποσοτικοί συσχετισμοί τής έγκληματικότητας με διάφορες μεταβλητές, όπως π.χ. οι διακυμάνσεις της μέσα στον χρόνο, ή κατανομή της κατά τόπο τελείσεως, ήλικία, φύλο, κοινωνικο-οικονομική τάξι του δράστου, κτλ.

Η μελέτη των έπισήμων στατιστικών τής δήλης και φαινομένης έγκληματικότητας επιτρέπει τήν συναγωγή συμπερασμάτων για τίς διακυμάνσεις και κατανομές τής γνωστής έγκληματικότητας σέ συσχετισμό με όρισμένους παράγοντες. Τó κρίσιμο λοιπόν έρώτημα είναι εάν επιτρέπεται ή συναγωγή συμπερασμάτων περι τής άληθούς έγκληματικότητας από τίς γνώσεις πού έξουμε περι τού γνωστού μέρους αυτής (δήλης και φαινομένης). Μ' άλλους λόγους, ύπάρχει μεταξύ γνωστής και άγνωστης έγκληματικότητας σταθερή άναλογία, ώστε νά έχω δεδομένο τó πός κυμαίνεται και κατανέμεται ή δεύτερη από τó γεγονός ότι γνωρίζω τήν καμπύλη και τούς συσχετισμούς τής πρώτης; Π.χ. εάν από τίς στατιστικές προκύπτει ότι ή δήλη έγκληματικότητας μεταξύ των έτών 1955 έως 1975 παρουσίασε όρισμένες διακυμάνσεις, οι όποιες άναφαινονται στην γραφή παράστασι τής καμπύλης αυτής, μπορούμε νά δεχθώμε ότι παράλληλη ήταν ή πορεία τής άγνωστης έγκληματικότητας; Η άκόμη, εάν από τίς έπίσημες στατιστικές προκύπτει ότι οι άνδρες είναι δύο φορές περισσότερο έγκληματικοί από τίς γυναίκες, οι ήλικίας από 20 έως 30 έτών είναι ν φορές περισσότερο έγκληματικοί από τούς έχοντες ήλικία 40-50 έτών, ή ότι ή εργατική τάξι είναι μ φορές περισσότερο έγκληματική από τίς λοιπές κοινωνικο-επαγγελματικές τάξεις, είναι έπιστημονικός δυνατό νά θεωρήσωμε ότι κατά τήν αυτήν άναλογία κατανέμεται και ή άγνωστη έγκληματικότητας μεταξύ των μεταβλητών πού άναφέραμε;

Έάν ή άρμόζουσα άπάντησις στο έρώτημα αυτό

εἶναι καταφατική, τότε ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα ἰδιαίτου σημασίας, γιατί, ἂν καὶ ὁ ἀριθμητικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐγκληματικοῦ φαινομένου θὰ εἶναι ἄγνωστος, οἱ νόμοι ποῦ τὸ διέπουν θὰ εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τίς γνώσεις ποῦ θὰ ἔχωμε ἀπὸ τὸ γνωστὸ μέρος τῆς ἐγκληματικότητος. Ἄλλ' ἄρμόζει καταφατικὴ ἀπάντησις;

Γιὰ ὀρισμένους ἐγκληματολόγους τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸν διάσημο Βέλο μαθηματικὸ καὶ στατιστικὸ Quetelet, ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις δὲν γεννοῦσε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς μηχανικῆς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Βέλο σοφὸ, βρίσκουν ἐφαρμογὴ καὶ ὅταν περνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὸν φυσικὸ στὸν ἠθικὸ κόσμον, ὁ Quetelet δέχεται ὅτι «*ὑπάρχει μία σχέσις σχεδὸν ἀμετάβλητη μεταξὺ τῶν γνωστῶν καὶ δικαζομένων ἐγκλημάτων καὶ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων*». ¹ Τοῦτο δὲ συνάγεται, κατὰ τὸν συγγραφεὴ αὐτόν, ἀπὸ τὴν καταφατικὴν ἀναμενόμενότητα (constance) μὲ τὴν ὁποία ἀναπαράγονται κατ' ἔτος οἱ ἀριθμοὶ ποῦ ἀναφέρονται στὴν στατιστικὴ τῶν ἐγκλημάτων, σταθερότητα, ἡ ὁποία ἀναμφίβολως ἀναπαράγεται ἐπίσης στοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ὁποῖους εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίζομε. ²

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι, κατὰ τὸν Quetelet, ἡ ἀναλογία μεταξὺ γνωστῆς καὶ ἄγνωστης ἐγκληματικότητος ὀφίσταται, καὶ τοῦτο συνάγεται ἀπὸ τὴν σχετικὴ σταθερότητα ποῦ παρουσιάζει ἡ γνωστὴ ἐγκληματικότης. Δηλαδή, ἐπειδὴ ὁ κατ' ἔτος ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν ἐγκλημάτων, ὑπὸ ὁμαλῆς συνθήκης, δὲν παρουσιάζει σημαντικὰ ἀξιομεταβάσεις ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, συνάγεται ὅτι ἡ αὐτὴ σταθερότης θὰ χαρακτηρίζῃ καὶ τὸ ἄγνωστο τμήμα τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ στηρίζεται προφανῶς στὴν ἀντίληψιν ὅτι, κάτω ἀπὸ ὁμαλῆς συνθήκης, οἱ ὑπάρχοντες σὲ μιὰ κοινωνία ἐγκληματογόνοι παράγοντες παραμένουν οἱ ἴδιοι καὶ παράγουν συνεπῶς κάθε χρόνον τὸν ἴδιον περίπου ὄγκον ἐγκληματικότητος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ ἐγκληματικὸ δυναμικὸ τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς ἐγκληματικότητος αὐτῆς ἕνα μέρος περιέρχεται σὲ γνώσιν τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν καὶ καταγράφεται στὶς στατιστικὰς, αὐτὸ δὲ ποῦ παραμένει ἄγνωστο εἶναι ἀνάλογο πρὸς τὸ γνωστὸ.

Τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις περὶ σχετικῆς σταθερότητος τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος ὑποστηρίζει καὶ ὁ Ferrì στὸν περιφημὸν νόμον του περὶ «ἐγκληματικοῦ κορροσμοῦ». («Ὅπως σὲ ἕνα δεδομένον ὄγκον ὕδατος, σὲ μιὰ δεδομένη θερμοκρασίαν, ἀναλύνεται μία ὀρισμένη χημικὴ οὐσία, οὕτε ἕνα ἄτομο περισσότερο οὕτε ἕνα ἄτομο λιγώτερον, ἔτσι καὶ σ' ἕνα δεδομένον κοινωνικὸ περιβάλλον, ὑπὸ δεδομένης ἀτομικῆς καὶ

φυσικῆς συνθήκης, τελεῖται ἕνας ὀρισμένος ἀριθμὸς ἐγκλημάτων, οὕτε ἕνα περισσότερο οὕτε ἕνα λιγώτερον».) ³

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλες οἱ στατιστικὲς τῶν διαφόρων κρατῶν ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸν τὸν νόμον τῆς σχετικῆς σταθερότητος τῆς δόλης ἐγκληματικότητος. Στὴν Γαλλίαν π.χ., μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1871 ἕως 1968, ἡ δόλη ἐγκληματικότης κυμαίνεται μεταξὺ 490 καὶ 610 καταδικῶν ἀνὰ 100.000 κατοίκους. ⁴ Ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ εἰκόνα ποῦ παρουσιάζουν οἱ στατιστικὲς ἄλλων χωρῶν, τόσον κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, ⁵ δηλ. σύγχρονες τῶν δεδομένων ποῦ εἶχαν ὑπ' ὄψει τοὺς οἱ Quetelet καὶ Ferrì ὅταν διευτύπωσαν τὸν νόμον περὶ σχετικῆς σταθερότητος τῆς ἐγκληματικότητος, ὅσο καὶ οἱ ἀναφερόμενες στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε. ⁶

Παντοῦ παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῆς γνωστῆς ἐγκληματικότητος δὲν παρουσιάζουν ἀπότομες καὶ σημαντικὰ διακυμάνσεις πλὴν σὲ ὀρισμένες ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ ἐρμηνευθοῦν μὲ τὸν νόμον τοῦ Ferrì περὶ ἐγκληματικοῦ ὑπερκορροσμοῦ. ⁷

Γενῶνται ὁμῶς τὸ ἐρώτημα: αὐτὴ ἡ σχετικὴ σταθερότης τῆς δόλης ἐγκληματικότητος μαρτυρεῖ καὶ ἀντίστοιχον σταθερότητα τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος, μὲ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει σταθερὴ ἀναλογία μεταξὺ τῶν, ὅπως δέχεται ὁ Quetelet; Ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις κάθε ἄλλο παρά προφανῆς εἶναι. Στὸν νόμον τῆς σταθερότητος τῆς ἐγκληματικότητος ἀντιτάσσεται αὐτὸ ποῦ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἀποκαλέσῃ «νόμον τῆς δακτυλογράφου». Μία δακτυλογράφος τῆς ὁποίας τὸ maximum τῆς ἀποδόσεως φθάνει 50 σελίδες ἡμερησίως θὰ γράφῃ καθημερινῶς τόσες σελίδες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν αὔξησιν τοῦ ὄγκου τῆς πρὸς διεκπεραίωσιν ἐργασίας. Στὴν περίπτωσίν μας, δακτυλογράφος εἶναι ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀυτονομίας καὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ δυνατότητα τοὺς πρὸς δῶξι καὶ ἐκδίκασιν τῶν ἐγκλημάτων δὲν εἶναι ἀπεριόριστη ἀλλ' ἐκτείνεται μέχρι μιᾶς ὀροφῆς ἐν ὄψει τῆς

3. Ferrì, *Sociologie criminelle* (μετφρ. στὴν γαλλικὴν), Paris 1881, σ. 335. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, κατὰ τὸν Ferrì, ὁ νόμος αὐτὸς ἰσχύει σὲ ὁμαλῆς περιόδους. Ἀντιθέτως, σὲ περιόδους σημαντικῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν (πόλεμος, ἐπαναστασις, κτλ.) ἰσχύει ὁ νόμος τοῦ ἐγκληματικοῦ ὑπερκορροσμοῦ, δηλ. αὐξάνει ἀπότομα ἡ ἐγκληματικότης.

4. Léauté, *Criminologie et Science pénitentiaire*, Paris 1972, ed. PUF, σελ. 206.

5. Βλ. σχετικῶς: Joly, *La France criminelle*, Paris 1888. Tarde, *La criminalité comparée*, Paris, Alcan, 1924. Duceptiaux, *Statistique comparée de la criminalité en France, en Belgique, en Angleterre et en Allemagne*, Bruxelles 1835.

6. Βλ. Pinatel, *L'évolution de la criminalité en France depuis la libération*, RSC 1954, p. 137 ἐπ. Hoole, *Die Kriminalität in der Bundesrepublik Deutschland in Vergleich*, Wiesbaden, Bundeskriminalamt, 1968. Faustini, «La tendenza de la criminalità...» in *Rassegna di studi penitenziari*, 1957, p. 323 ἐπ. Schultz, «L'évolution de la criminalité en Suisse de 1929 à 1963», RSC 1965, p. 385.

7. Βλ. ἀνωτ., ὑποσημ. 3.

1. Adolphe Quetelet, *Sur l'homme et sur le développement de ses facultés, ou essai de physique sociale*, Paris 1835.

2. Ibid.

συγκεκριμένης οργανωτικής τους ικανότητας, επανδρώσεώς τους σε προσωπικό, εξοπλισμού τους σε τεχνικά μέσα, κτλ. Η σχετική λοιπόν σταθερότης της δήλης έγκληματικότητας που διαπιστώνεται από τις επίσημες στατιστικές, είναι επιφανειακό φαινόμενο, όφειλόμενο, όχι στον κορεσμό της έγκληματικότητας αλλά στον κορεσμό της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Η δήλη έγκληματικότητα δεν ξεπερνά μία όρισμένη όροφή, ή οποία είναι το maximum της αποδόσεως της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Δεν κατέρχεται, εξ άλλου, κάτω όρισμένου minimum όριου γιατί ή έγκριση που σε περίοδο αίχμης παρεμένει έκκρεμής πρέπει όπωσδήποτε να διεκπεραιωθεί, πράγμα που συντελεί σε ένταση της προσπαθείας σε περίοδο ύφέσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι διακυμάνσεις της δήλης έγκληματικότητας κυμαίνονται σε μία ζώνη σχετικά στενή. Μπορούμε να πούμε λοιπόν ότι ή έγκληματολογική στατιστική δεν καταγράφει τόσο την έγκληματικότητα αλλά μάλλον την απόδοσι των υπηρεσιών στις όποιες έχει άνατεθή ή δίωξις και τιμώρησις του έγκλήματος.

Η έμπειρική έρευνα επιβεβαιώνει την θεωρητική αυτή υπόθεσι. Έτσι, καθώς αναφέρει ο Wolfgang στην εισήγησι του ένόπιου της Προεδρικής Έπιτροπής επί της έφαρμογής του Νόμου και της άνομομής της Δικαιοσύνης (US President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice), ή άναδιοργάνωσις της άστυνομίας της Ν. Υόρκης το 1950 είχε σαν αποτέλεσμα μία χαρακτηριστική αύξησι των άνακαλυφθέντων εγκλημάτων σε σχέσι με τα δύο προηγούμενα έτη. Οι διακεκριμένες κλοπές άνήλθαν σε 400%, οι ληστείες σε 200%, οι δε διάφορες μορφές λωποδυσίας σε 700%.

Κατά τον ίδιο συγγραφέα, ή άντικατάστασις του άρχηγού της άστυνομίας του Chicago το 1961 μετεφράσθη με μία αύξησι κατά 83% των άνακαλυφθέντων εγκλημάτων.

Στην Γαλλία, ο Davidovitch έμελέτησε για το διάστημα 1851-1952 την πορεία του αριθμού των ποινικών υποθέσεων που καταμηνύθησαν στην δικαιοσύνη, σε σύγκρισι, άφ' ένός μόν με την πορεία του αριθμού των υποθέσεων που έτέθησαν στο άρχειο ή που έκλεισαν με άπαλλακτικό βούλευμα, άφ' έτέρου δε, με την πορεία των υποθέσεων που έξεδικάσθησαν. Άπό την μελέτη αυτή προέκυψαν τα έξης:

α) Το σύνολον των υποθέσεων που καταμηνύθησαν στην δικαιοσύνη μέσα σ' ένα αιώνα (1851-1952) παρουσιάζει σταθερή αύξησι. Έτσι, ένω ό μέσος όρος της πενταετίας 1851-1855 άνέρχεται σε 333.053 υποθέσεις, το 1952 φθάνει σε 718.441.

β) Άντίστοιχη πρός την αύξησι των καταμηνυθεισών υποθέσεων είναι ή αύξησις του συνόλου των υποθέσεων ανά τις όποιες δέν άσκήθηκε

ποινική δίωξις από τις κατά τόπους Εισαγγελίες αλλά διετάχθη ή τοποθέτησις τους στο άρχειο.¹

Έτσι, ένω ό μέσος όρος της πενταετίας 1851-1855 άνέρχεται σε 106.794 άρχειοθετηθείσες υποθέσεις, δηλ. 32,07% των καταμηνυθεισών κατ' αυτήν την περίοδο, κατά την πενταετία 1945-1950 ό μέσος όρος των άρχειοθετηθεισών φθάνει τις 628.317 υποθέσεις, δηλ. 66,77% των καταμηνυθεισών.

γ) Άντιστρόφως, το ποσοστόν των άπαλλακτικών βουλευμάτων κατέρχεται από 7,85% του συνόλου των καταμηνυθεισών υποθέσεων κατά την περίοδο 1851-55, σε 3,19% κατά την περίοδο 1946-1950.

Με βάσι τα δεδομένα αυτά, υπολογίζοντας την αναλογία των υποθέσεων πρός 100.000 κατοίκους, ό συγγραφέας αυτός φθάνει στον ύπολογισμό του συσχετισμού μεταξύ έκδικαζόμενων υποθέσεων και έγκαταλειπομένων άναφοριτά με τον συνολικό όγκο των υποθέσεων που υπήχθησαν στην Δικαιοσύνη. Άναφερόμενοι στο πρώτο και τελευταίο έτος της υπό κρίσιν περιόδου βλέπομε ότι: Το 1851, επί συνόλου 841,1 καταμηνυθεισών υποθέσεων έκδικάσθησαν 494,6 και έκλεισαν δι' άρχειοθετήσεως ή άπαλλακτικού βουλευμάτων 346,5. Το 1952, επί συνόλου 1696,0 έκδικάσθησαν 462,3 έκλεισαν δε 1.233,7.

Οι αριθμοί είναι εύλωτοι και καταδεικνύουν ότι ή αύξησις των υποθέσεων με τις όποιες έπιφορτίζονται οι μηχανισμοί της δικαιοσύνης συνοδεύεται από αντίστοιχη αύξησι των υποθέσεων που έγκαταλείπονται, ένω οι έκδικαζόμενες μένονον περίπου στα αυτά πλαίσια, και μάλισμα με καιούσα τάση. Τουτό άποδεικνύει ότι οι μηχανισμοί της άστυνομίας και της δικαιοσύνης δέν μπορούν να άπορροφούν παρά ένα όρισμένο αριθμό υποθέσεων ό όποιος παραμένει σχετικώς σταθερός παρά την αύξησι των υποθέσεων που υπάγονται στην κρίσι της δικαιοσύνης.²

Τα πορίσματα της έρευνας αυτής δέν αφήνουν καμμία άμφιβολία ως πρός την έρμηνεία που πρέπει να δώσωμε στο φαινόμενο της σχετικής σταθερότης της δήλης έγκληματικότητας. Η σταθερότητα αυτή δείχνει άπλώς το σημείο έξισοροπείσεως της δικαστηριακής δραστηριότητας έν όψει της συγκεκριμένης οργανωτικής δομής της ποινικής δικαιοσύνης.

Το συμπέρασμα από τις αναλύσεις που προηγήθησαν είναι ότι, παρά τα όσα έδίδασκον οι σκαπανείς

1. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην Γαλλία ίσχύει ή άρχή της σκοπιμότητας της ποινικής δίωξεως.

2. Davidovitch, «Criminalité et répression en France depuis un siècle», *Revue Française de Sociologie* 1961, p. 30 έπ. Άνάλογα είναι και τα πορίσματα της έρευνας των Davidovitch και Boudon, «Les mécanismes sociaux des abandons des poursuites», *Année Sociologique* 1964, p. III έπ.

τῆς Ἐγκληματολογίας τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀνεπίτρεπτο νὰ συνάγωμε συμπέρασματα γιὰ τὸ ἄγνωστο μέρος τῆς ἐγκληματικότητος ἀπὸ τὰ δεδομένα ποὺ μᾶς δίνουν οἱ ἐπίσημες στατιστικαί, γιατί αὐτὲς καταγράφουν ὄχι τόσο τὴν δραστηριότητα τῶν ἐγκληματιῶν ὅσο τὴν δραστηριότητα τῶν ὀργάνων ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν δίωξι καὶ τιμώρησι τῶν πρώτων. Συνεπῶς, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία τῶν διαφορῶν ἀνομῶν τῆς ἐγκληματικότητος ποὺ διευτυπώθησαν κατὰ καιροὺς βάσει τῶν συσχετισμῶν τῆς δήλης ἐγκληματικότητος μὲ ὀρισμένες μεταβλητὲς (ἡλικία, κοινωνικὴ τάξις, φυλετικὴ προέλευσις, κτλ.), παρουσιάζεται σήμερον ἐντελῶς ἀμφίβολος.

Β. Ἡ συνειδητοποίησις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνταπόκρισις μετὰ τὸ γνωστὸ καὶ ἀγνόστου μέρους τῆς ἐγκληματικότητος, ἔκανε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀγνόστου αὐτοῦ μέρους, τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητος, κὶ αὐτὸ ἐρμηνεύθηκε σὰν μίαν στροφὴν τῆς ἔρευνας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι.

Στὴν προσπάθεια ἐκτιμήσεως τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ, οἱ δυνατὲς μέθοδοι εἶναι δύο, ἡ μέθοδος τῆς αὐτοεξομολογήσεως ἢ τοῦ αὐτοπορτραίτου, ὅπως συχνὰ λέγεται, καὶ ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ τῶν παθόντων. Κατὰ τὴν πρώτην, ἐρωτᾶται μίαν ὁμάδα ἀνομῶν, λαμβανομένη μέσα ἀπ' τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ, περὶ τοῦ ἢ τὸν τυχόν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα διέπραξε κάθε μέλος καὶ περὶ τοῦ ἂν ὑπῆρξαν ἀστυνομικὰ καὶ δικαστικὰ ἐπακόλουθα. Στὴν πρᾶξι, ὑποβάλλεται ἐρωτηματολόγιον τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει τὴν περιγραφήν μίαν σειράν πρᾶξεων ποὺ ἐπιπύπτουν στὶς προβλέψεις τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ καλεῖται ὁ ἐρωτώμενος νὰ ἀπαντήσῃ ἂν διέπραξε μίαν ἢ περισσότερας ἀπὸ τὶς περιγραφόμενες συμπεριφορὰς, πόσας φορὰς κάθε μίαν καὶ ἂν ὑπῆρξαν συνέπειαι. Ἐβνόητο εἶναι ὅτι καταβάλλεται φροντίδα ὥστε ἡ ἀνομιμία τῶν ἀπαντῶντων νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένη.

Κατὰ τὴν δευτέραν μέθοδο, ἐπιλέγεται μίαν ὁμάδα πολιτῶν ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ σύνολο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐρωτῶνται ἂν ἔπρασσαν θύματα ἐγκληματικῆς πράξεως.

Οἱ δύο αὐτὲς μέθοδοι εἶναι οἱ μόνοι τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ κανεὶς νὰ προσεγγίσῃ τὸν σκοτεινὸν ἀριθμὸν. Ἀτυχῶς ὅμως καὶ οἱ δύο συνοδεύονται ἀπὸ ὀρισμένα μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του γιὰ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐρευνῶν, ποὺ ἔγιναν μὲ βάσιν αὐτὲς τὶς μέθοδοι.

Κοινὸν μειονέκτημα καὶ τῶν δύο μεθόδων εἶναι ὅτι ἡ ὀρθότητις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἔρευνας ἐξαρτᾶται τελικά ἀπὸ τὴν εὐλικρίνειαν τῶν ἀπαντῶντων ποὺ δίνουν τὰ ἐρωτῶμενα πρόσωπα, ἢ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν δεδομένη. Ἡ μέθοδος

τῆς αὐτοεξομολογήσεως παρουσιάζει ἐπίσης τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρεθῇ ἓνα δείγμα πληθυσμοῦ, ποὺ ἐκπροσωπεῖ μίαν περιοχὴν, γιὰ τὴν ὁποία νὰ ὑπάρχουν στατιστικαί τῆς ἀστυνομίας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ σύγκρισις μετὰ τὴν ἐγκλημάτων ποὺ δέχονται οἱ ἐρωτώμενοι καὶ ἐγκλημάτων καταγεγραμμένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν σὲ ὀρισμένη χρονικὴ περίοδος. Λόγῳ αὐτῆς τῆς δυσκολίας, ποὺ ὀφείλεται κυρίως στὴν ἀπροθυμίαν ποὺ χαρακτηρίζει τὴν πλειοψηφίαν τῶν πολιτῶν νὰ ἀπαντᾶ σὲ τέτοιου εἴδους ἐρωτηματολόγια, ὅλες οἱ ἔρευναι ποὺ ἀκολούθησαν αὐτὴν τὴν μέθοδο ἀναφέρονται σὲ μαθητὰς ἢ νεοσυλλέκτους. Ἔτσι ὅμως τὰ δείγματα δὲν ἐκπροσωποῦν ὀλόκληρον τὸν πληθυσμὸν ἀπὸ ἀποψέως ἡλικίας.

Ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ τῶν παθόντων ἔχει σὰν βασικὸν μειονέκτημα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῇ πληροφορία παρὰ μόνον γιὰ ἐγκλήματα ποὺ προϋποθέτουν ἐννοιολογικὰ τὴν ὑπαρξίν παθόντος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅμως διαφεύγει ὅλη ἡ μᾶζα τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων ποὺ στρέφονται κατ' ἀπροσώπων ἐννόμων ἀγαθῶν.

Ἐπὶ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν μειονεκτημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα, βεβαίως, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν ἀξίαν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν σχετικῶν ἐρευνῶν, θὰ ἐξετάσωμε σύντομα τὶς ἔρευναι ποὺ ἔγιναν καὶ τὰ ἀποτελέσματά των σχετικὰ μὲ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐκτάσεως τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ.

Ἐρευνα βασισμένη στὸ σύστημα τῆς αὐτοεξομολογήσεως εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ὁ Kerstin Elmhorn πᾶνω σ' ἓνα δείγμα μαθητῶν τῆς Στοκχόλμης.¹ Τὸ δείγμα περιελάμβανε τὰς 3/100 τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν τῆς Στοκχόλμης. Τὸ 57/100 τῶν ἐρωτηθέντων δέχθηκε ὅτι εἶχε διαπράξει ἐγκλημα σὲ βαθμὸν πλημμελήματος. Τὰ ἀγόρια ἐδέχθησαν ὅτι ἐτέλεσαν συνολικὰ 1.430 πλημμελήματα ἀλλὰ μόνον σὲ 41 περιπτώσεις ὁ ἔνοχος ἔγινε γνωστὸς στὴν ἀστυνομίαν. Τὸ ποσοστὸ τῶν περιπτώσεων ὅπου συνελήφθη ὁ δράστης εἶναι 2,9%.

Ἐποθέτοντας ὅτι τὸ δείγμα αὐτὸ τῶν μαθητῶν ἐκπροσώπησε ὅλα τὰ ἀγόρια τῆς Στοκχόλμης ἡλικίας 9 ἕως 14 ἐτῶν, καὶ μὲ βάσιν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας τοῦ πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ δείγμα, ὁ Elmhorn ὑπελόγησε τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγориων τῆς Στοκχόλμης, ποὺ εἶχαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τελέσει ἐγκλημα τὸ 1961, καὶ τὸν συνέκρινε μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγκληματιῶν ποὺ εἶχε καταγράψῃ ἡ ἀστυνομία κατὰ τὴν ἴδια περίοδον. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ὅτι πλὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς αὐτοκινήτου, ὅπου τὸ ποσοστὸν ἀνακαλύψεως τῶν δραστηρῶν ἀνέρχεται σὲ 33,3%, γιὰ τὶς ἄλλαις κατηγορίας ἐγκλημάτων τὰ ποσοστὰ ἀνακαλύψεως τῶν δραστηρῶν

1. Elmhorn, «Study on Self Reported Delinquency among School Children in Stockholm», *Scandinavian Studies in Criminology* 1965, σελ. 117 ἑτ.

είναι άσημαντα: Κλοπή κοινή 1,9%, κλοπή διάρρηξε-
ως 4,2%, φθορές, πράξεις βανδαλισμού, κτλ. 3,3%,
διάφορες άπατες 1,5%, κλεπταποδοχή 1,1%.

Σε ανάλογα αποτελέσματα καταλήγει και ή έρευ-
νε των Erickson και Empley πού έγινε στην περιοχή
του Utah των ΗΠΑ.¹ Κατά την έρευνα αυτή, τó
δείγμα άποτελέσθηκε από τέσσερες ομάδες άγοριών
ήλικίας από 15-17 ετών. Η πρώτη ομάδα άπετελεί-
το από 50 μθητάς μέσης εκπαίδευσως ό όποιοι
δέν είχαν προηγουμένως καταδικασθί. Η δεύτερα
ομάδα περιελάμβανε 30 νέους πού είχαν ήδη κηρυχθί
ένοχοι γιά ένα μόνο έγκλημα. Στην τρίτη ομάδα
άνηκαν 50 υπότροποι, ένó ή τετάρτη άπερτίσθηκε
άπό 50 τροφιμίων Δημοσιών Όργανοπροφείων,
κτλ. Κάθε άγόρι άπό τó 180 έπρεπε νά άπάντηση
άν είχε διαπράξει ένα από τά 22 έγκλήματα πού πε-
ριγράφονταν σε ένα κατάλογο. Έάν ή άπάντησις
τό πρώτο έρώτημα ήταν καταφατική, άκολουθούσαν
έρωτήσεις σχετικά μέ τó πόδες φορές έτέλεσε τó
έγκλημα και πόδες φορές είχε συλληφθί άπό τήν
άστυνομία ή είχε όδηγηθί στά δικαστήρια.

Τά αποτελέσματα σχετικά μέ τήν έκτασι τού
σκοτεινού άριθμού συνοψίζονται ως έξης: Έπι
11.796 όμολογημένων περιπτώσεων όδηγήσεως χω-
ρίς δίπλωμα όδηγού, τó 98,9% έμεινε άγνωστο στις
διωκτικές άρχές. Έπι 15.175 όμολογημένων κλοπών
άντικειμένων άξίας κάτω των 2 δολλாரίων, τó 97,1%
έμεινε άγνωστο στην άστυνομία. Έπι 7.396 όμολο-
γημένων περιπτώσεων κλοπών άντικειμένων άξίας
άπό 2 έως 50 δολλாரίων, τó 97,1% έμεινε άγνωστο
στις διωκτικές άρχές. Έπι 294 όμολογημένων περι-
πτώσεων κλοπών άξίας άνω των 50 δολλாரίων, τó
71% έμεινε άγνωστο στις διωκτικές άρχές, άπό όσες
δέν έγιναν γνωστές, τó 92,9% έμεινε χωρίς δίωξι
λόγω μη άνεκαλύψεως των δραστών. Έπι 512 όμολο-
γημένων περιπτώσεων πλεστογραφιών, τó 93,4%
έμεινε άγνωστο στις διωκτικές άρχές. Έπι 74 όμολο-
γημένων περιπτώσεων χρήσεως νεκροτικτών, τó
100% έμεινε άγνωστο στις διωκτικές άρχές. Έπι
10.645 όμολογημένων περιπτώσεων φθοράς ξένης
ιδιοκτησίας, τó 98,5% έμεινε άγνωστο στις διωκτι-
κές άρχές. Έπι 46 περιπτώσεων ένόπλου ληστείας,
τó 80,4 έμεινε άγνωστο στις διωκτικές άρχές.
Έπι 8.980 περιπτώσεων συμπλοκών και σωματικών
κακόσεων, τó 99,7% έμεινε άγνωστο στις διωκτι-
κές άρχές.

Άδο άλλες έρευνες πού έγιναν μέ βάση τήν μέθοδο
της άυτοεξιμολόγησεως είχαν άποτελέσματα άνάλο-
γα μέ τά όσα άνεφέραμε πιδ άνω,² σε τρόπο όστε

νά μπορούμε νά πούμε ότι όλες οι έρευνες αύτου
του τύπου, μέ τήν επιφύλαξι τής ύπάρξεως κάποιες
τήν όποια δέν έχω ύπ' όψι μου, συμπίπτουν ως πρós
τά άποτελέσματα.

Η μόνη έρευνα τού σκοτεινού άριθμού, μέ βάσι
τήν εξέτασι των παθόντων, πού έλαβε χώρα μέχρι
σήμερα, είναι εκείνη πού έγινε στις ΗΠΑ γιά νά
τεθί ύπ' όψι τής Έπιτροπής πού συνέστισε τó
1967 ó Πρόεδρος Johnson γιά νά μελετήση τó θέμα
τής δραστικώτερης άντιμετωπίσεως του έγκλήματος.
Η έρευνα αύτη περιέχεται σε τρεις εισήγησεις,³
άπό τις όποίες ή πρώτη άσχολεύεται μέ τις έπιθέσεις
(έγκλήματα βίως γενικά) πού έγιναν έναντίον των
μελών 10.000 οικογενειών, εκλεγμένων έτσι όστε
νά άποτελουν δείγμα πού νά εκπροσωπή τις άμερι-
κανικές οικογένειες. Η δεύτερα έχει περιωρισμένα
τοπικά όρια, δηλ. τέσσερες εκλογικές περιφέρειες
τής Columbia (Washington) και είχε σάν άντικεί-
μενο μόνο 511 οικογένειες. Τέλος, ή τρίτη εισήγησις
άφορα ζώνες ύψηλης και χαμηλής εγκληματικότη-
τος στη Βοστώνη και στό Σιάγκο.

Κατά τά πορίσματα τής πρώτης εισήγησεως, μέ
οικογένεια στις 5 είχε πέσει όθιμα εγκληματικής
πράξεως τó 1966 στις ΗΠΑ. Η σύγκρισις δέν μέ τά
άρχεια τού FBI άπέδειξε ότι ή άστυνομία δέν έγνω-
ριζε παρά τις μιές πράξεις άπό όσες προέκυψαν άπό
τήν έρευνα. Άπό τά σοβαρά έγκλήματα, έκείνα
πού παραμένουν άγνωστα σε μεγαλύτερη έκτασι
είναι οι διαρρήξεις, οι βιασμοί και οι σωματικές
κακώσεις, τά όποια περιέρχονται σε γνώσι των άρ-
χών κατά τó 1/3 τού συνολικού τους όγκου, όπως
αύτός προέκυψε άπό τήν έρευνα.

Τó έγκλημα πού παρουσίαζε σχεδόν άνύπαρκτο
σκοτεινό άριθμό (ύπό τήν έννοια ότι ó άριθμός των
προσώπων πού κατά τήν έρευνα εμφανίσθηκαν σάν
θύματα αύτου του έγκλήματος, συμπίπτει μέ τόν ά-
ριθμό των περιπτώσεων πού ήσαν γνωστές στην
άστυνομία), είναι ή κλοπή άυτοκινήτου. Η πιδ
πιθανοφανής εξήγησις τού φαινομένου είναι ότι
οί παθόντες σπεύδουν νά δηλώσουν τήν κλοπή στην
άσφαλιστική τής εταιρείας, ή όποια μέ τήν σειρά
της έιδιοποιεί τήν άστυνομία.

Κατά τήν έρευνα πού είχε γιά έδαφική βάση τήν
περιοχή τής Washington και τής όποίας τά πορίσματα
περιέρχονται στην δεύτερη, καθώς είλαμε, εισήγησι,
τó 38% των έρωτηθέντων προσώπων ύπήρξε όθιμα
σοβαρού έγκλήματος κατά τó 1966, ένó κατά τά
στοιχεία τής άστυνομίας μόνο τó 10% των έγκλημά-

1. Erickson and Empley, «Court Records, Undetected Delinquency and Decision Making», *Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science*, 1963.

2. Ο Gold διεπίστωσε ότι επί ένός άριθμού μθητών τής μέσης εκπαίδευσως πού Flint (Michigan), ό όποιοι όμολόγησαν ότι είχαν διαπράξει αξιόποινες πράξεις, μόνο κατά τó 10% είχαν γίνει γνωστοί στην άστυνομία (Βλ. Gold, «Unde-

tected Delinquent Behaviour», in *Journal of Research in Crime and Delinquency* 1966, σ. 27-46). Έπίσης στο Oslo, μόνο τó 14% των έγκληματιών ήλικίας περίπου 18 ετών περιέρχεται σε γνώσι τής άστυνομίας (Βλ. N. Christie, J. Andenaes & S. Skirbekk, «A Study of Selfreported Crime» in *Scandinavian Studies in Criminology* 1965, σ. 86-116).

3. Οι εισήγησεις αυτές δημοσιεύθηκαν μέ τούς τίτλους: «Field Surveys I, Field Surveys II, Field Surveys III».

των, ποὺ ὁμολογήθηκαν κατὰ τὴν ἔρευνα, ἦσαν γνωστά σ' αὐτήν. Τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα ἀναφέρονται καὶ στὴν τρίτη εἰσήγησι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ Ἰουλίου 1965-1966, τὰ πράγματα τελεσθέντα ἐγκλήματα στὶς περιφέρειες Βοστώνης καὶ Σικάγου ἦσαν πέντε φορές περίπου περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἦσαν γνωστά στὴν ἀστυνομία.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα ποὺ συνάγεται, τόσο ἀπὸ τὶς ἔρευνες μὲ βάση τὴν μέθοδο τῆς αὐτο-ἐξιμολογήσεως ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἔρευνες μὲ βάση τὸν ὑπολογισμὸ τῶν παθόντων, εἶναι ὅτι τὸ γνωστὸ μέρος τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι σημαντικὰ μικρὸ συγκριτικὰ μὲ τὸν συνολικὸ ὄγκο τῶν ἐγκλημάτων ποὺ τελοῦνται κάθε χρόνο.

Βέβαια, καθὼς προκύπτει ἀπὸ τὶς ἔρευνες αὐτές, ἡ ἔκτασις τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴν βαρύτητα τοῦ ἐγκλήματος. Στὶς ἀνθρωποκτονίες ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς φαίνεται σχεδὸν ἀνύπαρκτος (ἄλλο τὸ θέμα τῆς ἀνακάλυψως τῶν δραστῶν) ἔτισης, οἱ σοβαρὲς περιπτώσεις ληστεϊῶν κατὰ Τραπεζῶν ἢ ἄλλων μεγάλων ἐμπορικῶν οἰκῶν εἶναι σχεδὸν ὅλες γνωστὲς στὴν ἀστυνομία. Ἄλλὰ ἡ μεγάλη μᾶζα τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καταχωροῦνται στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων. Ἡ κλοπὴ, ἡ ὑπεξαίρεσις, ἡ ἀπάτη, ὁ βιασμὸς ἀποτελοῦν τὸν μεγάλον κορμὸ τῆς ἐγκληματικότητος ὅπου ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς εἶναι τεράστιος.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν ἐκτίμησι τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ ἔφεραν σὲ φῶς καὶ στοιχεῖα ποὺ ἐπιτρέπουν καὶ μιὰ σύγκρισι μεταξὺ ἐπισημῶν ἐγκλημάτων (καταδικασμένων) καὶ ἐγκλημάτων ποὺ δὲν ἔχουν δημόσιως στιγματισθῆ. Κατὰ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς, ποὺ βασίζονται στὴν δὴλη ἐγκληματικότητα, τὸ ἐγκληματικὸ φαινόμενον παρουσιάζεται σχετισμένον κυρίως μὲ τὸ ἄρρεν φύλο καὶ μὲ τὶς κατώτερες κοινωνικο-οἰκονομικὰ τάξεις. Σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὸ φύλο, ἡ ἔρευνα τοῦ Martin Gold ἐπαληθεύει τὰ πορίσματα τῶν ἐπισημῶν στατιστικῶν, ἐμφανίζοντας τὴν γυναικεία ἐγκληματικότητα 2-4 φορές χαμηλότερη τῆς ἀνδρικής. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴ ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ πραγματικὴ διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κατανομὴ τοῦ ἐγκλήματος μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἄλλα, ὅπως ὑποθέτει καὶ ὁ Gold, στὸ γεγονός ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ ὀλιγότερο διαθεσιμῆς ἀπὸ ὅτι οἱ ἄνδρες νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχίᾳ τους κατὰ τὴν ἔρευνα.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν συσχετισμὸ μεταξὺ ἐγκλήματος καὶ κοινωνικο-οἰκονομικῆς τάξεως, ἡ διαφορὰ τῶν πορισμάτων τῶν ἐρευνῶν ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν ἐπισημῶν στατιστικῶν εἶναι ἐξοφθαλμῆ. Ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς ὄλων σχεδὸν τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, σὰν περισσότερο ἐγκληματικὴ φέρεται ἡ ἐργατικὴ τάξις, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν καταλύουν αὐτὸν τὸν μῦθον καὶ καταδεικνύουν ὅτι ὅλες οἱ τάξεις μετέχουν ἐξ ἴσου στὸ ἐγκλημα:

ἄνισα κατανέμονται οἱ διώξεις καὶ οἱ καταδίκες.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν πάνω στὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ τῆς ἐγκληματικότητος δηγνοῦν μοιραία στὶς ἐξῆς διαπιστώσεις: Πρῶτον, τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων, ποὺ ἔχουν χαρακτηρισθῆ ἐπίσημα σὰν ἐγκληματίες κατ' ἀκολουθίαν ποινικῆς διώξεως καὶ καταδίκης, ἀποτελεῖ ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα τελῶν ἐγκληματικὲς πράξεις ἀλλὰ δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ ἐγκληματίου γιὰτι παραμένουν ἄγνωστα. Δεύτερον, τὸ γεγονός ὅτι ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς ποικίλλει σὲ ἔκτασι ἀνάλογα μὲ τὸν τύπον τοῦ ἐγκλήματος καταδεικνύει ὅτι ἡ ἐπίσημη ἐγκληματικότης δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ἀντιπροσωπευτικὸ δείγμα τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος. Τρίτον, οἱ ἐπίσημα χαρακτηριζόμενοι σὰν ἐγκληματίες δὲν ἀποτελοῦν ὁμάδα ποὺ νὰ ἐκπροσωπῆ τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι.

Εὐνόητο εἶναι ὅτι γιὰ μιὰ ἐγκληματολογία, ἡ ὁποία μέχρι σήμερα ἐστήριξε τὰ πορίσματά της σχετικὰ μὲ τὸ ἐγκλημα καὶ τὸν ἐγκληματία πάνω στὶς ἐπίσημες στατιστικὲς καὶ στὶς μελέτες τῶν πληθυσμῶν τῶν φυλακῶν, ἡ ἄρνησις ἐκπροσωπευτικότητος τῆς ἐπισημῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν ἐπισημῶν ἀγνωρισμένων σὰν ἐγκλημάτων ἔχει σημαντικὲς συνέπειες, στὴν ἐξέτασι τῶν ὁποίων ἀφιερῶνομε τὶς ἀκόλουθες ἀπόψεις.

II

Ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐγκληματολογίας οἰκοδομήθηκε μέχρι σήμερα γύρω ἀπὸ ἓνα κεντρικὸ ἄξονα, τὸ πέρασμα στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι (acting out, passage à l'acte). Ἡ ἔννοια αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ διαφορικὸ σημεῖο ποὺ διακρίνει τὸν ἐγκληματία ἀπὸ τὸν μὴ ἐγκληματία. Ἐγκληματίας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ὀρισμένης καταστάσεως περνᾷ στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἐνῶ ὁ μὴ ἐγκληματίας ἀντιθρᾷ στὰ ἐρεθίσματα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἴδια κατάστασι μὲ συμπεριφορὰ μὴ ἐγκληματικὴ. Ὅλο τὸ πρόβλημα λοιπὸν τῆς ἐγκληματολογίας εἶναι νὰ γνωρίζωμε γιὰτι μερικὸι περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἐνῶ ἄλλοι ὄχι.¹

Ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξι προσλαμβάνεται σὰν ἓνα ἀποφασιστικὸ ὁρόσημον, σὰν ἓνας Ρουβίκων, ποὺ δὲν τὸν περνᾷ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀλλὰ μόνον ὅποιος ἔχει ὀρισμένα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα, ἀκριβῶς, ἐξηγοῦν τὸ πέρασμα τοῦτο. Ἐγκλημα καὶ ἐγκληματίας λοιπὸν ἀντιμετωπίζονται κάτω ἀπὸ ἓνα πρίσμα διαφορᾶς καὶ ἰδιουπίας.

Ὁ ἐγκληματίας διαφέρει ἀπὸ τὸν μὴ ἐγκληματία ἂν ὄχι κατὰ φύσιν, τοῦλάχιστον κατὰ βαθμὸν, γιὰτι

1. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε τεθῆ ἤδη ἀπὸ τὸν Manouvrier τὸ 1892 στὴν μελέτη του «Questions préalables dans l'étude comparative des criminels et des honnêtes gens», *Archives d'anthropologie criminelle*, 1892, σ. 557.

λόγῳ ὄρισμένων χαρακτηριστικῶν του, ἀτομικῶν ἢ κοινωνικῶν, περὶ τὴν ἐγκληματικὴν πράξιν, ἢ ὅποια, κατὰ συνέπειαν, ἐμφανίζεται σὰν ἰδιότυπη συμπεριφορὰ ἀφοῦ μόνον ὁ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ τὰ γνωρίσματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ.

Ὅλη ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐγκληματολογίας δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀναζήτησις τῶν ἰδιοτύπων αὐτῶν χαρακτηριστικῶν ποῦ διακρίνουν τὸν ἐγκληματία. Ἀρχικὰ, τὰ ἰδιάζοντα αὐτὰ ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικὰ ἀναζητήθηκαν στὴν ἀτομικότητα τοῦ ἐγκληματία, τῆς ὁποίας ὄρισμένες ἐκφάνσεις ἐμφανίσθηκαν κατὰ καιροῦς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κρατούντων πνευματικῶν ρευμάτων σὰν ἡ ἔδρα τῆς ἐγκληματογόνου ιδιότητος. Ἔτσι, σὰν διακριτικὸ γνῶρισμα τοῦ ἐγκληματία θεωρήθηκε ἡ ἰδιότυπη βιολογικὴ καταβολὴ του ἢ ἡ ἰδιομορφία τῆς προσωπικότητός του, θεμελιωμένη σὲ χαρακτηριστικά, κατ' ἄλλους ἔμφωτα, κατ' ἄλλους ἐπίκεντρα.

Μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐγκληματολογικῆς κοινωνιολογίας παρατηρεῖται μετάθεσις τοῦ κέντρου ἐνδιαφέροντος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματία στὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον, χωρὶς ὅμως νὰ πάσῃ νὰ γίνεται ἡ διάκρισις μεταξὺ ἐγκληματία καὶ ἐντίμου πολίτου ἄλλως, παθεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐγκληματίας σὰν ἰδιότυπη ἀτομικότης καὶ θεωρεῖται σὰν ἰδιότυπη κοινωνικὴ περίπτωσις. Τὰ ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικὰ δὲν ἀναζητοῦνται πλέον στὶς ἀνθρώπων λογικὰς καὶ ψυχικὰς ιδιότητάς του ἀλλὰ στοὺς ὄρους τοῦ περιβάλλοντός του, στὴν ἀθλιότητα τῆς οικονομικῆς του καταστάσεως, στὴν ἀντικοινωνικότητα τῶν ἀξιών ποῦ ἀφωμοίωσε. Παρὰ τὴν μετάθεσιν ὅμως τῆς ἔδρας τῶν ἐγκληματικῶν χαρακτηριστικῶν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματία στοὺς κοινωνικοὺς του ὄρους, ἡ παθολογικὴ εἰκόνα αὐτοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται.

Ποῦ στηρίζεται ὅμως αὐτὸς ὁ παθολογισμὸς τοῦ ἐγκληματία; Ἀπὸ ποῦ προέκυψαν αὐτὰ τὰ ἰδιότυπα ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικά, βιοψυχικὰ ἢ κοινωνικὰ, τὰ ὅποια προσδιορίζουν τὸ πέρασμα στὴν ἐγκληματικὴν πράξιν καὶ διακρίνουν τὸν ἐγκληματία ἀπὸ τὸν ἐντίμο πολίτη; Ὅλες αὐτὰς οἱ «γνώσεις» ποῦ ἔχομε γιὰ τὸν ἐγκληματία γενικῶς εἶναι τὸ ἀποτελεσματικὸν μελετῶν ποῦ γίνανται πάνω σὲ καταδικούς, τροφίμους φυλακῶν. Τίνος ὅμως τὰ ψυχικὰ καὶ κοινωνικὰ χαρακτηριστικὰ περιγράφουν τὰ συμπεράσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν; αὐτοῦ ποῦ περὶ τὴν ἐγκληματικὴν πράξιν ἡ αὐτοῦ ποῦ συνελήθη, καταδικάσθηκε καὶ κλείσθηκε στὴν φυλακὴν σὰν ἐνοχὸς ἐγκληματικῆς πράξεως; Ἰσως τὸ ἐράτημα ἐκπλήξῃ, γιὰτὶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο κατηγοριῶν. Ἡ διάκρισις ὅμως θὰ γίνῃ ἀμέσως κατανοητὴ ἐὰν ἐνθυμηθῶμε ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς ἔρευνες τῆς σχετικῆς μὲ τὸν σκοτεινὸν ἀριθμὸν, ἢ ὁμάδα τῶν ἐπισήμως γνωστῶν ἐγκληματιῶν, δηλ. τῶν καταδικασθέντων ὡς ἐνοχῶν ἐγκλήματος, δὲν ἀποτελεῖ δειγμὰ ποῦ

νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ σύνολο τῶν μὴ γνωστῶν ἐπισημῶν ἐγκληματιῶν. Τὸ δεδομένον αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπέκτασιν τῶν συμπερασμάτων περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν φυλακισμένων πάνω σὲ ὄρους περνούων στὴν ἐγκληματικὴν πράξιν.

Κατὰ πρῶτο λόγο, δὲν εἶναι καθόλου δεδομένον ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ, ψυχικὰ ἢ κοινωνικὰ, ἀποτελοῦν τοὺς προσδιοριστικούς παράγοντες τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴν πράξιν, ὅπως γίνεται γενικὰ δεκτὸ στὸ σημερινὸ στάδιον τῆς ἐγκληματολογίας. Εἶναι δυνατόν (καὶ τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν πάνω στὸν σκοτεινὸν ἀριθμὸν τὸ πιθανολογῶν σὲ μεγάλο βαθμὸ) ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ, ποῦ προκύπτουν ἀπὸ τὶς μελέτες τῶν πληθυσμῶν τῶν σωφρονιστηρίων, ἀντὶ νὰ συσυστοῦν προσδιοριστικούς παράγοντες τοῦ περάσματος στὴν πράξιν, νὰ ἀποτελοῦν στὴν πραγματικότητα παράγοντες προσδιορίζοντες τὴν σύλληψιν καὶ καταδικήν ὡς ἐνόχου ἐγκληματικῆς πράξεως. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς σχετικὰς μελέτας ἐμφανίζουν ἕνα ἠδῆ μὲν ποσοστὸ ψυχικῶς ἀνωμάλου ἢ πνευματικῶς ἀνεπαρκῶν μεταξὺ τῶν κρατουμένων στὶς φυλακὰς, πρᾶγμα ποῦ ὡδήγησε στὴν ἀναγωγὴ τῆς ψυχικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ὀλιγοφρενείας σὲ ἐγκληματογόνους παράγοντες καὶ μάλιστα τοὺς κυριώτερους. Εἶναι ὅμως πολὺ πιθανὸ ὅτι τὸ ἠδῆ μὲν ποσοστὸ ψυχικῶς ἀνωμάλου ἢ ὀλιγοφρενῶν μεταξὺ τῶν καταδικῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶναι οἱ αἰτίαι ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως τοῦ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἐνῶ οἱ εὐφρεῖς καὶ ψυχικῶς ὀμαλοὶ εὐχερέστερα ἀποφεύγουν τὴν σύλληψιν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ σὲ συντριπτικὰ ὕψηλὸ ποσοστὸ ἐκπροσώπησις τῶν κατωτέρων κοινωνικο-οικονομικῶν τάξεων στοὺς πληθυσμούς τῶν σωφρονιστηρίων. Ἄντι τοῦτο νὰ ἐρμηνευθῇ, ὅπως συμβαίνει, σὰν τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ἐγκληματογόνων ἐπιδράσεων τῆς τρώγλης, τῆς κακοψυχίας, γειτονιάς, τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ ἄλλων γνωρισμάτων ποῦ συνδέονται μὲ τὴν ἀνέχεια, μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ στὴν προκατάληψιν τῶν μέσων καὶ ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, στὰ ὅποια ἐντάσσονται ἀστυνομικοὶ καὶ δικασταὶ, νὰ βλέπουν τὶς κατώτερες κοινωνικο-οικονομικὰς τάξεις μὲ βλέμμα καχυποψίας, ὥστε οἱ μὲν ἀστυνομικοὶ νὰ τὶς ἐπιτηροῦν ἀσθηρότερα καὶ συνεπῶς νὰ ἀνακαλύπτουν τὰ ἀδικήματα τοῦς σὲ μεγαλύτερον ποσοστὸ, οἱ δὲ δικασταὶ, ἀσυνείδητα, νὰ φέρωνται εὐκολώτερα σὲ δημιουργίαν δικανικῆς πεποιθήσεως περὶ ἐνοχῆς τοῦς παρά προκειμένου περὶ ἀπολιτῶν ὑπεράνω πάσης ὑποψίας». Οἱ ἔρευνες ποῦ διεξάγονται μὲ τὴν μέθοδον τῆς «ἐξομολογήσεως», ἔχοντες ἀποδείξει ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν διαφόρων τάξεων στὸ ἐγκλημα δὲν παρουσιάζει τὶς διαφορὰς ποῦ παρουσιάζουν οἱ ἐπίσημοι στατιστικῆς τῆς ἐνδικοῦ ἐγκληματικότητος, ἐπιβεβαιώνουν τὸν συλλογισμό. Ἐξ ἄλλου, πριν ἀπὸ αὐτὰς τὶς ἔρευνες, τὸν μῦθον τῆς ἠδῆ μὲν ἐγκληματικότητος τῶν κα-

τωτέρων κοινωνικο-οικονομικῶν στρωμάτων ἔναντι τῶν ἄλλων εἶχε καταδείξει ὁ Sutherland μὲ τὶς μελέτες του πάνω στὴν ἐγκληματικότητα («τὼν φερῶν τὸν λευκὸν περιλαίμιον») (white collar criminality), ὅπου κατέδειξε ἅψ' ἐνὸς μὲν τὴν μεγάλην συχνότητα παραβιάσεως ἀπὸ τὶς ἀνώτερες κοινωνικο-οικονομικὰ τάξεις τῶν ποινικῶν νόμων ποὺ διέπουν τὴν ἐπαγγελματικὴν τὸν δραστηριότητα, ἅψ' ἐτέρου δὲ τὸ ἀσήμαντο ποσοστὸ εἰσεγωγῆς τους σὲ δίκη καὶ καταδίκης γιὰ τὶς παραβιάσεις αὐτές.¹

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιωθῇ ἐπιστημονικῶς αἰτιώδης σχέσις μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ ἀπαντῶνται συχνὰ στοὺς καταδίκους καὶ τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, κι αὐτὸ γιὰ τὴν πιθανολογεῖται ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶναι μᾶλλον παράγοντες τῆς συλλήψεως καὶ τῆς καταδίκης. Ὅχι μόνον τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ γνωρίσματα δὲν ἀποδεικνύονται σὰν προσδιοριστικὰ αἰτία τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, ἀλλὰ κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος ἀποτελοῦν συνέπειες τοῦ στιγματισμοῦ ποὺ προκαλοῦν ἢ ποινικὴ καταδίκη καὶ ἢ φυλακὴ. Ἐχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ δίωξις, ἡ σύλληψις, ἡ ἐκδίκασις καὶ ἡ φυλάκισις εἶναι παράγοντες σοβαρῆς διαταραχῆς τῶν ὄρων ὑπάρξεως τοῦ καταδίκου. Ἡ σύλληψις ἄσκει τεραστία ψυχικὴ ἐπίδρασι στὸν συλλαμβανόμενον, ὁ ὁποῖος μέχρι τότε αἰσθάνεται ἄπολυτα ἐνερμονισμένος μὲ τὸ περιβάλλον του, ὅπως καὶ πρὶν τὸ ἐγκλήμα τοῦ ὁποῦ, χάρις στοὺς μηχανισμοὺς αὐτοδικαιολογήσεως, ἔχει τακτοποιήσει τὴν συνειδήσι τοῦ σὰν ἐντελῶς ἀρμόζουσα συμπεριφορὰ. Μὲ τὴν σύλληψιν ἀποκτῖ γιὰ πρώτη φορὰ συνειδήσι ὅτι περνᾷ μὴ τάφορ ποὺ τὸν χωρίζει ριζικὰ ἅψ' τὸν κόσμον στὸν ὁποῖο μέχρι τότε ἄνηκε.²

Ἡ σύλληψις ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὴν ἀπαρχὴ τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς νέας δημοσίας ταυτότητός του ὡς ἐγκληματίου ποὺ θὰ φέρῃ σ' ὄλην του τὴν ζωὴν.

Στὸν πρῶτον αὐτὸν ψυχικὸν τραυματισμὸν δὴ προστεθοῦν τὸ choc τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ἢ ἀπόβλεια τοῦ κύρους του στὰ παῖδιά του, ἢ ἐγκαταλείψεως τῆς ἐργασίας καὶ οἱ οικονομικὲς ἀνάγκαι ποὺ θὰ προκύβουν, κτλ., δηλ. καταστάσεις ποὺ δὲν ἀφίνουν ἀνέπαυρον τὸν ψυχισμὸν τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐκτίσις τῆς ποινῆς, ὅταν ἢ παραμονὴ στὴν φυλακὴ παρατείνεται ἐπὶ πολὺν (καὶ συνήθως οἱ ἐγκληματολογικὲς ἐρευναι γίνονται πάνω σὲ καταδικασμένους σὲ βαρεῖς ποινὲς καθεῖρξεως), ἐξασθενεῖ ὄχι μόνον τὶς σωματικὰς δυνάμεις ἀλλὰ καὶ τὶς πνευματικὰς.³ Ἡ

στέρησις τῆς ἐλευθερίας γίνεται αἰτία πολλῶν ψυχοσωματικῶν ἀνωμαλιῶν ποὺ ἀλλοιώνουν ἐντελῶς τὴν ψυχικὴν προσωπικότητα τοῦ καταδίκου. Ἀλλὰ ἢ κυρίως ἀλλοτριωτικὴ ἐπίδρασις τῆς φυλακῆς προέρχεται ἀπὸ τοὺς κοινωνιολογικοὺς παράγοντες τοῦ «σφωφρονιστικοῦ» περιβάλλοντος. Αὐτὸς ποὺ περνᾷ τὴν πύλιν μῆς φυλακῆς βρίσκειται στὸ κλίμα μῆς καλλιέργειας τὴν ὁποία μοιραῖα θὰ ἀφομοιωσῇ.⁴ Θὰ μάθῃ τοὺς κανόνες ποὺ διέπουν τὶς σχέσεις τῶν καταδίκων μεταξὺ τους γιὰ τὶ ἀλλιώως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ μαζί τους, θὰ μάθῃ τὴν ἀργὸν τους γιὰ νὰ μὴ μωρῇ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ αὐτοὺς, θὰ ἀπασπῇ τὶς ἀξίεις τους γιὰ τὴν μόνον βάσει αὐτῶν θὰ βρῆσκῃ δικαίωσι, τελικὰ, θὰ αἰσθανθῇ τὰ τεῖχη τῆς φυλακῆς τοῦ σὰν τὰ ὄρια ποὺ χωρίζουν τὸν κόσμον του, τὸν κόσμον τῶν στιγματιζομένων στὸν ὁποῖο ἄνηκει καὶ ὁ ὁποῖος τὸν δέχεται σὰν προσωπικότητα, ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἄλλων, τὸν κόσμον ποὺ τὸν στιγμάτισε, τὸν ἀπέριψε, καὶ ἔναντι τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ ἓνα ἀριθμὸν.

Καταβαίνει λοιπὸν κανεὶς ὅτι τὰ ἄτομα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν φυλακὴ καὶ ποὺ ἔγιναν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν, ἔχουν ὑποστη τὸσας ἀλλοιώσεις μέσα στὴν φυλακὴ καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ὥστε μικρὴν σχέσις διατηροῦν μὲ αὐτὸ ποὺ ἦσαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴν πράξι. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ προγναθισμὸς, τὸν ὁποῖο ὁ Lambroso εἶχε διαπιστώσει κατὰ τὶς ἐρευνῆς του πάνω σὲ καταδίκους καὶ εἶχε ἀναγάγει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ περίφημα τοῦ «στιγμάτω», ἐξηγεῖται σήμερὰ ἀπὸ τὴν ἄβλεια ποιότητα τῆς τροφῆς τῶν καταδίκων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἢ ὁποία ἄιαιτοῦσε ἐντονὴ προσπάθεια τῶν σιαγῶνων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερτροφικὴν τους ἀνάπτυξι.⁵

Οἱ ἀπόψεις ποὺ προηγοῦνται, συνεπιγυμέναι, βέβαια, στὸ μέτρο τῆς ἐργασίας αὐτῆς, καταδεικνύουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὄλη ἢ διδασκαλία τῆς ἐγκληματολογίας περὶ ἰδιαζόντων γνωρισμάτων τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ διαφοροποιοῦν αὐτὸν ἔναντι τοῦ μὴ ἐγκληματία καὶ προσδιορίζουν τὸ πέραςμα στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, πέφτει στὸ κενὸ. Τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ, ἀτομικὰ ἢ κοινωνικὰ, ποὺ ἔφεραν σὲ φῶς οἱ διάφοροι ἐρευναι ποὺ ἔγιναν πάνω σὲ καταδίκους, δὲν ἀφοροῦν αὐτὸν ποὺ περνᾷ στὴν ἐγκληματικὴν πράξι ἀλλὰ αὐτὸν ποὺ στιγματίζεται σὰν ἐγκληματία. Τὸ σύνολο τῶν γνώσεων λοιπὸν ποὺ θεωροῦνται ὅτι ἀπαρτίζουν τὴν Ἐγκληματολογία δὲν συνιστοῦν στὴν πρα-

1. Ed. Sutherland, «White Collar Criminality», *American Sociological Review* 1940, σ. 1 ἔρκ. Τοῦ ἴδιου, *White Collar Crime*, Dryden Press 1949, Ν. York.

2. Bl. Bouzat-Pinatel, *Traité*, Τ. 3ος, ἐκδ. Β' 1970, Daloz, Paris, σ. 334.

3. Bl. Léauté, *Les Prisons*, PUF, Paris. Ἐπίσης Kinberg, *Εἰσηγήσεις στὸ II Διεθνὲς Συνέδριον Ἐγκληματολογίας*, Βλ. Πράξεις, Τ. V., σ. 305 ἔπ.

4. Bl. Clemmer, *The Prison Community*, σ. 298 ἔπ. D. Chapman, *Sociology and the Stereotype of Criminal*, Tavistock, London 1968, σ. 197. Sutherland-Cressey, *Principes de Criminologie*, 1966, σ. 504.

5. Bl. P. Grapin, *L'anthropologie criminelle*, PUF, Paris.

γματικότητα παρά μιá Σωφρονιστική Έγκληματολογία¹ που δέν διδάσκει τίποτε γι' αυτόν που διαπράττει τó εγκλημα άλλα γι' αυτόν που άνακρησσεται επίσημα από τά δικαστήρια σάν εγκληματίας. Ό τελευταίος αυτός διαφέρει από τόν μέσο τύπο κοινωνικού μέλους, τόν έντιμο και νομιμόφρονα πολίτη, και όχι εκείνος που πέρασε στην έγκληματική πράξη χωρίς νά γίνη γνωστός. Αυτός, μη προσλαμβάνόμενος σάν εγκληματίας από τó κοινωνικό σύνολο και μη «τυποποιούμενος» από τήν δικαιοσύνη μέ τήν «ετικέττα» του εγκληματίου, άνήκει στην κατηγορία τών «έντιμων» πολιτών και δέν παρουσιάζει τήν εικόνα τής άτομικής ή κοινωνικής παθολογίας που παρουσιάζει ó «έγγεγραμμένος» στό έγκληματικά μητρώα.

Γίνεται λοιπόν άπολύτως σαφές ότι διάπραξης εγκλήματος και καταδίκη κάποιου σάν εγκληματία είναι δύο πράγματα έντελώς διαφορετικά. Όπως είδαμε ήδη από τήν έπισκόπηση που κάναμε στις έρευνες πάνω στον σκοτεινό αριθμό τής εγκληματικότητας, πάρα πολλοί είναι εκείνοι που τελούν εγκλήματα χωρίς νά αποτελέσουν άντικείμενο ποινικής καταδίκης. Από τήν άλλη πλευρά, έπειδή τό ένδεχόμενο τών δικαστικών πλανών δέν μπορεί νά άποκλεισθή, είναι πιθανό νά καταδικασθούν σάν εγκληματίες και άτομα τά όποια δέν έτέλεσαν έγκλημα. Μεταξύ τών δύο τούτων περιπτώσεων άτόμων, αυτόν που πέρασαν στην εγκληματική πράξη χωρίς συνέπειες και εκείνον που καταδικάσθηκαν λόγω κάποιου, πραγματικού ή νομιζόμενου, παράστατος σέ εγκληματική πράξη, υπάρχει μιá ποιοτική διαφορά. Τά άτομα τής πρώτης περιπτώσεως δέν έχουν κανένα ιδιαίτον χαρακτηριστικό που νά τά εξειδικεύη έναντι του λοιπού κόσμου σάν μέλη μιθς όμογενοϋς κατηγορίας. Τό πέρασμα στην εγκληματική πράξη, παραμένοντας άγνωστο, δέν προσδίδει καμμιά ιδιαίτερη ιδιότητα, δέν άλλιώνει τήν κοινωνική ταυτότητα του δράστου, ό όποιος παραμένει στό πλέγμα τών κοινωνικών σχέσεων που βρισκóνται και πριν από τό εγκλημα και εξακολουθεί νά δραματίζει τους ίδιους κοινωνικούς ρόλους σάν οικογενειάρχη, σάν επαγγελματία, σάν μέλος του α ή β συλλόγου, σάν μέλος του α ή β κύκλου κοινωνικών σχέσεων, κτλ.² Αντίθετως, τά άτομα τής δεύτερας περιπτώσεως, μέ τήν επίσημη άνακήρυξη τους σάν εγκληματίων, άποκτούν μιá νέα κοινωνική ταυτότητα, καλούνται νά παίξουν ένα νέο κοινωνικό ρόλο, του εγκληματίου, του άποβλήτου, ό όποιος

(νέος ρόλος) έχει σάν συνέπεια τήν άνατροπή τών προηγούμενων ρόλων. Έτσι, αποβάλλεται από τήν έργασία του ή δέν γίνεται ζήτησης τής επαγγελματικής προσφοράς του, έξοστρακίζεται από τόν κύκλο τών προηγούμενων κοινωνικών τών σχέσεων, εκπίπτει από τόν ρόλο του σάν οικογενειάρχη,³ κτλ., κτλ. Βλέπομε λοιπόν ότι εκείνο τó όποιο διακρίνει τόν εγκληματία από τόν μη εγκληματία δέν είναι ή τέλεσις του εγκλήματος άλλα ό στιγμήατισμός του από τήν θεσμοποιημένη κοινωνική αντίδρασι που εκδηλώνεται μέ τήν καταδίκη και τήν ποινή.

Η διαπίστωση αυτή επιβάλλει και τήν άναθεώρησι του όρισμού του εγκληματίου. Έγκληματίας δέν είναι όποιος δέσσει που διαπράττει εγκλημα. Υπάρχουν πολλοί οί όποιοι διαπράττουν εγκλήματα και όμως έπειδή παραμένουν άγνωστοί δέν προσλαμβάνονται σάν εγκληματίες. Έγκληματίας είναι εκείνος που στιγμήατίζεται σάν τέτοιος από αυτός που έχουν τήν έξουσία νά τό κάνουν.⁴

Η βασική λοιπόν συνέπεια τής συνειδητοποιήσεως τών προβλημάτων του σκοτεινού αριθμού είναι ή μετάθεσις του έπικέντρου τής εγκληματολογίας από τό πέρασμα στην πράξη, στην κοινωνική αντίδρασι. Άφου εγκληματίας είναι αυτός που στιγμήατίζεται σάν τέτοιος από τά άρμόδια πολιτειακά όργανα, ή εγκληματολογική έρευνα όφειλει νά κατευτήν στην διαφώτιση τών μηχανισμών που οδηγούν στην έπιλογή αυτόν που τελικά ύφίστανται τόν στιγματισμό, καθώς επίσης και στις συνέπειες αυτού. Η διερεύνησις άπλως και μόνο τών μηχανισμών του παράστατος στην εγκληματική πράξη, που όπως είδαμε έξαντλούσε μέχρι τώρα τό άντικείμενο τής εγκληματολογίας, χωρίς νά είναι περιττή (έφ' όσον, βέβαια, άπαλλαγή από τά μεθοδολογικά της άμαρτήματα γιά τά όποια μιλήσαμε), δέν είναι άρκετή, γιατί τό πέρασμα στην πράξη δέν άποτελεί τόν μόνο παράγοντα στιγματισμού κάποιου σάν εγκληματία.⁵ Η επίδρασις πολλών άλλων συγκλιόντων παραγόντων, όπως ή στάσις του παθόντος, ή ύπαρξις μαρτύρων ή ή διάθεσις τών ύπαρχόντων νά καταθέσουν, ή δράσις και λειτουργία τών επίσημων

3. Τά 75% τών καταδικαζόμενων σέ ποινή φυλάκισεως άνω τών δύο έτών χρίζουν κατ' άκολουθίαν άγωγής διαζυγίου τών συζύγων τους. Βλ. Pinatel, op. cit., 337.

4. Πάνω στο όσημο αυτό βλέπε και τις άναπτύξεις τών όπαδών τής θεωρίας του στιγματισμού (labeling theory) και ίδιος τών: H. Becker, *Outsiders, Studies in Sociology of Deviance*, The Free Press of Glencoe, N. York 1963. H. Becker (έκδ.), *The Other Side*, The Free Press of Glencoe, N. York 1964. K. Erikson, «Notes of the Sociology of Deviances», *Social Problems*, 1962, σ. 308. D. Chapman, op. cit. E. Schur, *Labeling Deviant Behaviour*, Random House, N. York 1971.

5. Δέν είναι εξ άλλων άναγκαίος παράγον γιατί άρκει και νομιζόμενο από τόν δικαστή πέρασμα στην πράξη γιά νά στιγματισθή κάποιος σάν ένοχος αυτού.

1. Δανειζομαι τήν έκφραση από τόν D. Szabo, *Deviance et Criminalité*, Armand Colin, Paris 1970, σ. 22.

2. Γιά τήν έννοια του ρόλου και τής σημασίας τής στην κοινωνιολογία και τήν κοινωνική ψυχολογία, βλ. H. Mead, *Mind, Self and Society*. Μεταφρ. εις Γαλλικήν υπό τόν τίτλο *L'esprit, le soi et la société*, PUF, Paris 1963. Γιά μιá έφαρμογή τής έννοιας του ρόλου στην εγκληματολογία, βλ. A. Cohen, *Deviance and Control*, Prentice Hall, 1966, σ. 195.

δρῶνων στιγματισμοῦ (ἀστυνομίας καὶ δικαστηρίων), εἶναι καθοριστικὴ γιὰ τὴν ἀναγωγή κάποιου σὲ ἐγκληματία. Τελικά, ποῖος θὰ στιγματισθῆ σὰν ἐγκληματίας καὶ θὰ σταλῆ στὶς φυλακὲς καθορίζεται, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ ἂν ἐτέλεσε ἐγκλημα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανισμῶν ἐπιστημονικῶς τοῦ ἐγκλήματος, παραπομπῆς στὸ σύστημα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ καταδίκης. Ἡ κατανοήσιμὴ λοιπὸν τὸν τρόπον λειτουργίας αὐτῶν τῶν μηχανισμῶν θὰ διαφωτίσῃ τὴν διαδικασία στιγματισμοῦ.

Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ συνειδητοποίηση τῶν προβλημάτων ποῦ θέτει ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς ἔχει σὰν ἀναγκαῖο ἐπακόλουθο τὴν διέυρυνσι τοῦ πεδίου ἐγκληματολογικῆς ἐρευνας μὲ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς δευτέρου πόλου ἐνδιαφέροντος, τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ συστηματικὴ διερεύνησις αὐτοῦ τοῦ νέου πεδίου μελετῆς θὰ φέρῃ σὲ φῶς ἕνα σύνολο γνώσεων ποῦ θὰ ἀπαρτίσουν ἕνα νέο κλάδο τῆς ἐγκληματολογίας, τὴν ἐγκληματολογία τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, ποῦ θὰ υφίσταται παρᾶλληλα μὲ τὴν ἐγκληματολογία τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴ πράξι.¹ Ἡ τάσις πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι εἶναι σαφῆς στὴν ἐπιστημονικὴ κίνησι, ἂν καὶ οἱ σχετικῆς ἐρευνες βρίσκονται ἀκόμη σὲ ἐμβρυακὴ κατάστασι.

Στὴν ἀνάπτυξι ποῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ θὰ ἐπιχειρηθῆ ἡ σκιαγράφησις μιᾶς στρατηγικῆς ἐρευνῶν μὲ ἀντικείμενον τὸς κοινωνικὸς μηχανισμὸς ἐπιλογῆς, ἀπὸ τὴν μάζα τῶν παραβητῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐκείνων ποῦ καλοῦνται νὰ ἐναρκακώσουν τὸ ἐγκληματικὸ στερεότυπο μὲ τὸν στιγματισμὸ τους σὰν ἐγκληματιῶν. Βέβαια, τὸ παρὸν στάδιο τῶν γνώσεων πᾶνω στὸν τομέα αὐτὸν δὲν ἐπιτρέπει τὴν συναγωγή συμπερασμάτων θὰ περιορισθῶμε ἄλλως στὴν διατύπωσι ὀρισμένων ὑποθέσεων πρὸς ἐπιλήθευσι μὲ μελλοντικὰς ἐμπειρικὰς ἐρευνες.

III

Ἡ κοινωνικὴ ἀντίδρασις στὸ ἐγκλημα, μὲ ἄλλα λόγια ἢ διαδικασία στιγματισμοῦ, περιλαμβάνει ὄχι μόνον ἐκδηλώσεις ποῦ ἀκολουθοῦν τὴν τέλεσι τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως ἀλλὰ ἐπίσης καὶ φαινόμενα ποῦ προηγοῦνται αὐτῆς. Στὴν πρώτη περίπτωσι κατατάσσονται οἱ ἐκφάνσεις τῶν κοινωνικῶν μηχανισμῶν φιληρησιματικῶς ποῦ ὀδηγοῦν ὀρισμένους ἀπὸ τοὺς παραβῆτες (ἀληθεῖς ἢ νομιζομένους) τοῦ ποινικοῦ νόμου στὴν κτῆσι τοῦ στιγματος τοῦ ἐγκληματοῦ. Στὴν δευτέρα περίπτωσι ἐμπίπτουν οἱ διεργασίες στιγματισμοῦ στὸ ἐπίπεδο τῆς συμπεριφορᾶς, δηλ. ἀναγωγῆς ὀρισμένης συμπεριφορᾶς σὲ ἐγκλημα. Παρὰ τὴν διαφορὰ σημείου ἀναφορᾶς

τοῦ στιγματος (στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ πρόσωπο, στὴν δευτέρα, ἡ πράξις), πρόκειται γιὰ δύο ἐκφάνσεις τοῦ γενικωτέρου φαινομένου τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, ἐφ' ὅσον ὁ στιγματισμὸς τοῦ προσώπου προϋποθέτει τὸν χαρακτηρισμὸ σὰν ἐγκληματικῆς τῆς πράξεως τῆς ὁποίας δράστης θεωρεῖται τὸ πρόσωπο. Ἔτσι, ἡ ἀναγωγή μιᾶς πράξεως σὲ ἐγκλημα ἐνέχει ἕνα δυνάμει στιγματισμὸ ἐνὸς κύκλου προσώπων, αὐτῶν ποῦ στὸ μέλλον θὰ διωχθοῦν καὶ θὰ καταδικασθοῦν ὡς ἔνοχοι διαπράξεώς τῆς. Στὴν μελέτῃ λοιπὸν τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως ἐμπίπτουν καὶ τὰ δύο πεδία στιγματισμοῦ, δηλ. τὸ νομοθετικὸ πεδίο ἀναγωγῆς πράξεων σὲ ἐγκλήματα καὶ τὸ δικαστικὸ πεδίο ἀναγωγῆς παραβητῶν σὲ ἐγκληματίας.

Ἐν τούτοις, σὲ μιὰ ἐργασία ποῦ ἔχει σὰν ἀντικείμενον τὸν σκοτεινὸν ἀριθμὸ τῆς ἐγκληματικότητος, ἡ ἔκφανσις τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς συμπεριφορᾶς, νομίζω ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ στεγασθῆ. Ἐπιφυλασσόμενος λοιπὸν νὰ ἀσχοληθῶ μὲ αὐτὴν σὲ ἄλλη αὐτοτελῆ ἐργασία, ἐν συνεχείᾳ θὰ περιορισθῶ μόνον στὴν ἐξέτασι τῶν μηχανισμῶν ἐπιλογῆς, ἀπὸ τὸ σύνολο αὐτῶν ποῦ περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, ἐκείνων ποῦ θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς ἀντιδράσεως τῆς κοινωνίας.

Εἶδαμε ἤδη ὅτι ἡ ιδιότητα τοῦ ἐγκληματίου καὶ ὁ ἰδιώτης κοινωνικὸς ρόλος ποῦ καλεῖται νὰ παῖξῃ ἀποκτώνται μὲ τὸν στιγματισμὸ κάποιου σὰν ἐγκληματίου, πρᾶγμα ποῦ ἐκφράζεται μὲ τὴν καταδίκη καὶ τὴν ἐπιβολὴ ποινῆς ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ὄργανα κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, τὰ ποινικὰ δικαστήρια. Ἀπὸ τὴν τέλεσι ὅμως μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξεως μέχρι τὸν στιγματισμὸ τοῦ δράστου ὡς ἐγκληματίου μεσολαβεῖ ἕνα μεγάλο διάστημα, ἡ διάρκεια τοῦ ὁποίου, καθ' ὅλην τὴν διαδρομή, καθορίζεται ἀπὸ τὴν πλήρωσι πλήθους ὄρων.

Κατὰ πρῶτον λόγον, ἡ κίνησις τῶν μηχανισμῶν τῆς ποινικῆς ἀντιδράσεως προϋποθέτει ὅτι τὸ τελεσθῆν ἐγκλημα *προσελήφθη* κοινωνικῶς, δηλ. ἔγινε γνωστὸ σὲ τρίτα πρόσωπα, ἔβραυ τοῦ δράστου. Ὁ βαθμὸς τῆς κοινωνικῆς προσλήψεως τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος μπορεῖ νὰ ποικίλλῃ κατὰ περιπτώσεις. Μπορεῖ ἡ γνῶσις τοῦ ἐγκλήματος νὰ περιορίζεται μόνον μεταξὺ δράστου καὶ παθόντος, μπορεῖ ἂν ἐκτείνεται σὲ στενοὺς κύκλους προσώπων, εἴτε σχετιζομένων μὲ τὸν δράστη ἢ τὸν παθόντα (οἰκογένεια, φίλοι), εἴτε καὶ ἐντελὸς ἀσχετὸν πρὸς αὐτοὺς (τρίτου μάρτυρες) τέλος, εἶναι δυνατὸν ἢ διάπραξις τοῦ ἐγκλήματος νὰ πάρῃ μεγάλη δημοσιότητα. Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐκτεσις τῆς κοινωνικῆς προσλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ θεθοῦν σὲ κίνησι οἱ μηχανισμοὶ τῆς ἐπισήμου ἀντιδράσεως, χρειάζεται νὰ περιέλθῃ τὸ ἐγκλημα σὲ γνῶσι τῶν ἀρμοδίων διακτικῶν ἄρχων. Νομικῶς, ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτεπαγγέλτου διώξεως, ποῦ ἰσχύει γιὰ τὸ μεγαλύ-

1. Bl. καὶ Ph. Robert, «La sociologie entre une criminologie du passage à l'acte et une criminologie de la réaction sociale», *Année Sociologique* 1973, σ. 442.

τερο μέρος των εγκλημάτων, επιβάλλει στις διοικητικές αρχές να προβούν στην δίωξη του εγκλήματος με δική τους πρωτοβουλία μόλις λάβουν γνώση της τελέσεώς του. Κοινωνιολογικός όμως, το σύστημα της ποινικής δικαιοσύνης είναι κυρίως μη αυτοτροφοδοτούμενο σε ποινικές υποθέσεις,¹ δηλ. εκτός από ένα μικρό μέρος εγκληματικότητας, του οποίου επιλαμβάνονται τα δικαστήρια κατόπιν ατυπαγγέλτου διώξεως των διοικητικών αρχών, το μεγαλύτερο μέρος των υποθέσεων *παραπέμπεται* σ' αυτά από αυτούς που έχουν *συμφέρειν* για την δίωξή τους (παθόντες ή τρίτοι).

Τις διεργασίες λοιπόν επιλογής, από τους παραβάτες του ποινικού νόμου, εκείνων που σε τελική ανάλυση θα στιγματισθούν σαν εγκληματίες, πρέπει να τις διακρίνουμε σε δύο φάσεις.

Η πρώτη φάση περιλαμβάνει τις διεργασίες *παραιομπής*, δηλ. τους όρους υπό τους οποίους όρισμένοι που έχουν γνώση της τελέσεως ενός εγκλήματος παίρνουν την πρωτοβουλία να το καταγγείλουν στην δικαιοσύνη. Κατά την φάση αυτή, επέρχεται μια πρώτη επιλογή, πολύ σημαντική σε έκταση, όπως είδαμε ήδη, ύποψων προς στιγματισμό. Αυτοί που θα επιλεγούν κατά την πρώτη φάση, δηλ. αυτοί που θα καταμνησθούν, περνούν, κατά την διαδρομή της ποινικής διαδικασίας, από σειρά διαδοχικών επιλογών από τις οποίες *απαλλάσσεται* σταδιακά ένας αριθμός καταμνησθέντων (απόφασις του Εισαγγελέως περί όσεως της μηνύσεως στο άρχείο, απαλλακτικό βούλευμα, κτλ. κτλ.), μέχρι τελικής επιλογής αυτών που καταδικάζονται τελεσιδικώς. Οι παράγοντες που επιδρούν και προσδιορίζουν αυτήν την προοδευτική διαλογή μέχρι τελικής κρίσεως αποτελούν την δευτέρα φάση του προβλήματος. Η φάσις όμως αυτή δεν θα μās *άπασχολήση* στην άναπτυξη που ακολουθεί, γιατί τοποθετείται έξω από τα όρια της εργασίας αυτής που έχει σαν αντικείμενο τον σκοτεινό αριθμό της εγκληματικότητας.

Τους παράγοντες που καθορίζουν τα όρια άνοχής έναντι του τελεσθέντος εγκλήματος και, συνεπώς, της μη καταγγελίας του, οφείλει να εξετάση κυνεις άναφορικά, άφ' ενός μέν προς την στάσι του παθόντος έναντι του εγκλήματος, άφ' έτερου δέ προς την στάσι του κοινωνικού περιβάλλοντος, στο οποίο άνήκει ο δράστης.

Καθώς είδαμε προηγούμενως, ό έρευνες για τον προσδιορισμό του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας, που έγιναν πάνω σε θύματα εγκληματικών πράξεων, κατέδειξαν ότι ένα σημαντικό ποσοστό αυτών δεν καταγγέλλει στις διοικητικές αρχές το εγκ-

κλημα το οποίο τους έπληξε. Όσο παράξενο και άν φαίνεται τουτό, το φαινόμενο είναι διαπιστωμένο· πρέπει λοιπόν να έντοπισθοθ ό γενεσιουργό του λόγος. Άπό μεθοδολογικής άπόψεως, ή ίδια μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για τόν προσδιορισμό της έκτάσεως του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας προσφέρεται και στην προκειμένη περίπτωση, δηλ. ή ύποβολή έρωτηματολογίου σε πληθυσμικό δείγμα που παρουσιάζει την σύνθεσι όλοκλήρου του πληθυσμού. Οι σχετικές έρωτήσεις θά πρέπει να διατυπωθούν έτσι ώστε να είναι κατάλληλες για να έπιβεβαιωθούν κυρίως οι έξής ύποθέσεις:

Ή πράξις δέν *προσελήθθη* σαν εγκλημα άπό εκείνον κατά του οποίου έστράφη. Το ζήτημα της προσλήψεως του εγκληματικού χαρακτήρος της πράξεως κατά τις συλλογικές κοινωνικές παραστάσεις έμπίπτει στόν κύκλο έρευνών που έχουν σαν αντικείμενο τόν καθορισμό τών μηχανισμών άναγωγής της πράξεως δέν εγκλημα (βλ. άνωτ.).² Συνδέονται όμως και με το ζήτημα τών δρίων άνοχής του παθόντος έναντι του εγκλήματος, έφ' όσον είναι φυσικό να μη καταγγέλλη τουτό στις περιπτώσεις που δέν το θεωρεί σαν εγκλημα. Πράγματι, πράξεις οι όποιες, νομικώς, στοιχειοθετούν εγκλήματα, είναι δυνατές, κοινωνικώς, να μην προσλαμβάνονται σαν εγκλήματα άπό εκείνους κατά τών οποίων στρέφονται, παρ' όσον πέραν όρισμένου *minimum* έντάσεως της προσβολής (κατόψη ή εγκληματικότητας) το όποιο, έξ άλλου, ποικίλλει άνάλογα με την κρατούσα ύποδομή στο κοινωνικό περιβάλλον του άτομου. Άπό ποίου σημείου π.χ. μία (άτομηρη χειρωνακία) σε μία γυναίκα παύει να προσλαμβάνεται σαν ύπερβολική οίκειότης και γίνεται άισθητή σαν «βάνασος προσβολή» της αιδούς;

Τό ζήτημα έχει ιδιαίτερα σημασία άντιμετωπιζόμενο κυρίως κάτω άπό το πρίσμα της διαφορικής προσλήψεως του εγκληματικού χαρακτήρος μεταξύ τών διαφόρων κοινωνικών τάξεων· έν όψει τών διαφορών που παρουσιάζονται άπό τάξι σε τάξι στην ιεράρχησι τών αξιών και του προκλιπτοντος αποτελέσματος, ή ίδια αξία είναι πιό άπόλυτη για την μία τάξι και πιό σχετική για την άλλη. Κατά μία μελέτη πάνω στα εγκλήματα τών εργαζόμενων σε διάφορες επιχειρήσεις στην Άγγλία, πάνω άπό το 50% τών έρωτηθέντων εργατών ήσαν της γνώμης ότι ή κλοπή άρχίζει άπό άντικείμενα αξίας άνω τών 5 λιρών.³ Έπίσης, όρισμένες έκδηλώσεις βιολόγητος δέν θεωρούνται σαν εγκληματικές σε μερικούς

1. Βλ. J. B. Grossmann, «A model for Judicial Policy Analysis: The Supreme Court and the Sit-In Cases», in Grossmann & J. Tanenhaus, *Frontiers of Judicial Research*, Wiley, N. York 1969, σ. 405. Έπίσης Ph. Robert, «La recherche opérationnelle dans le système de justice criminelle», in *Etudes relatives á la criminalité*, VIII, του ίδιου, op. cit., σ. 487.

2. Βλέπε σχετικώς με το ζήτημα τουτό: «La perception de la déviance et de la criminalité». Συμβούλιο της Ερθώτης, Στρασβούργο, 1972 και κυρίως την εισήγησι Kutchinsky, ό όποιος κάνει λεπτομερη παρουσίαση τών μέχρι τότε σχετικών έμπειρικών έρευνών στις διάφορες χόρες.

3. Βλ. J. P. Martin, *Offenders as Employees*, Macmillan, London 1962, σ. 114 έπ.

εργατικούς οικισμούς στην Αγγλία, ενώ αντίθετος ή τυχόν καταγγελία τους στην αστυνομία θεωρείται σάν ιδιαίτερως ύποπτη εκδήλωση (χαφιεδισμός).¹ Βλέπομε λοιπόν στον τρόπο προσλήψεως του εγκλήματος από τον παθόντα ένα παράγοντα μη έπισημάνσεως του εγκλήματος στις άρχες.

Με την πρώτη αυτή υπόθεση στενά συνδέεται και μιá άλλη, δηλ. ή έκτασις τής άγνοίας του ποινικού νόμου στις διάφορες κοινωνικές ομάδες.² Σέ τελική άνάλυσι όμως ή υπόθεσις αυτή συγγέεται με την προηγούμενη γιατί και στις δύο περιπτώσεις ή πράξις δέν προσλαμβάνεται σάν εγκληματική. Ή διαφορά έγκειται στο ότι στην πρώτη περίπτωση ο τόνος τοποθετείται στο άπαγορευμένο άντικείμενο, ενώ στην δεύτερη περίπτωση, σ' αυτή τούτη την άπαγόρευσι.

Μιá τρίτη υπόθεσις είναι ή πεποιθήσις του παθόντος για το μάταιο τής καταγγελίας λόγω μη δυνατότητας τής άστυνομίας να ανακαλύψη τον δράστη. Ή προσέγγισις του σημείου τούτου στο έμπειρικό πεδίο θά έπιτευχθή με έρευνα πάνω στις συλλογικές παραστάσεις των διάφορων κοινωνικών ομάδων περί τής λειτουργίας τής άστυνομίας.³

Χωρίς να παρανωρίζεται ή επίδρασις ώρισμένων προσωπικών παραγόντων πάνω στην διαμόρφωσι τής άνεκτικής στάσεως του παθόντος έναντι του εγκλήματος (π.χ. συμπάθεια προς τον δράστη, φόβος άντιποινών, κτλ.), ιδιαίτερη σημασία πρέπει να δοθή στην περίπτωση τής ικανοποίησεως από τον δράστη όλων των άστικών αξιώσεων του παθόντος. Είvai, προφανώς, ο παράγων πού συντελεί κατά το μεγαλύτερο ποσοστό στην μη καταγγελία των εγκλημάτων από τα θύματα. Τούτο έχει ιδιαίτερη σημασία για την έκτιμησι τής διαφορετικής κατανομής τής συγγνώμης του θύματος μεταξύ των διάφορων κοινωνικο-οικονομικών τάξεων, έφ' όσον ή οικονομική δυνατότης άποκατάσεως τής βλάβης πού προκάλεσε το έγκλημα διαφέρει π.χ. μεταξύ δράστου έμπόρου και δράστου εργάτου ή μικροϋπαλλήλου.⁴ Ήτσι ή ίδιοποίησις 50.000 δρχ. από τον ταμία τής έπιχειρήσεως έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες να καταμνησθή παρά ή έκδοσις άκαλύπτων έπιταγών πολλών εκατομμυρίων από έπιχείρησι προς έπιχείρησι, υπόθεσις πού συνήθως «διευθετείται» μεταξύ των ένδιαφερομένων σάν μιá οποιαδήποτε έμπορική δοσολογία.⁵

1. Βλ. R. Hood & R. Sparks, *La delinquance*, Hachette, Paris 1970, σ. 32.

2. Πάνω στο θέμα αυτό, βλ. Kutchisky, in op. cit. Ήπίσης Goffin, «Un sondage d'opinion», in Actes du colloque international de Sociologie, du droit et de la justice, *Revue de l'institut de Sociologie, ULB* 1970.

3. Βλ. σχετικώς A. Normandeau, *Enquête d'opinion sur la police au Québec*, Québec.

4. Βλ. και D. Chapman, op. cit., σ. 62.

5. Είvai χαρακτηριστικό ότι, άν το καταζητούμενο έγκλημα των φερόντων λευκό περιλαίμο σπανιάς φθάνη στα δικαστή-

Οι υπόθεσις πού αναφέρονται πιό πάνω ίσως να μόνη έξαντλούν τον κύκλο των μεταβλητών των δρίων άνοχής των παθόντων έναντι του εγκλήματος. "Αν αναφέρθηκα ειδικώς σ' αυτές είναι γιατί ή έπαλήθευσις τους πιθανολογείται βάσει των πορισμάτων των έρευνών στις όποιες παρέπεμνα.

Έν όψει όμως συγκεκριμένης σχετικής έρεύνης, είναι πιθανόν μιá προκαταρκτική έρευνα-pilote να φέρη σε φώς και άλλες υπόθεσις, τις όποιες ή κυρία έρευνα θά κληθή να έπαληθεύσι. Μεγάλο ένδιαφέρον για την έκτιμησι τής έκτάσεως τής μη έπισημάνσεως στις άρχες των τελουμένων εγκλημάτων και του καθορισμού των λόγων πού την ύπαγορεύουν, παρουσιάζει ή μελέτη τής άντιδράσεως έναντι του εγκλήματος, των μικρών κοινωνικών συστημάτων στα όποια άνηκει ο δράστης.

Ή ζωή του ανθρώπου εκτελιόσσεται στα πλαίσια κοινωνικών συστημάτων, όπως είναι το σχολείο στο όποιο φοιτά, ο οργανισμός, ιδιωτικός ή δημόσιος, στον όποιο εργάζεται, ο στρατός, κτλ. Έπειδή ή δράσις του ανθρώπου αναπτύσσεται κυρίως στους κόλπους των συστημάτων αυτών, έόμενο είναι και ή τυχόν εγκληματική του δράσις να εκδηλώνεται μέσα σ' αυτά, ή δε κοινωνική πρόσληψις αυτής τής εγκληματικής δράσεως να περιορίζεται συνήθως μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού συστήματος στο όποιο άνηκει ο δράστης. Εύνόητο είναι λοιπόν το πόσο καθοριστική για την έκτασι του σκοτεινού άριθμού τής εγκληματικότητας είναι ή στάσις πού υιοθετεί το μικρό κοινωνικό σύστημα έναντι του εγκλήματος.

"Όλα τα μικρά κοινωνικά συστήματα πού αναφέρουμε πιό πάνω έχουν σάν χαρακτηριστικό ότι είναι έιερραρχικώς δομημένα κατά διάταξι πυραμίδος, στην κορυφή τής όποιας βρίσκεται ένα πρόσωπο ή ένα όλιγάριθμο συλλογικό όργανο πού αποφασίζει για κάθε τι πού άφορά το σύστημα, συνεπώς, και για την έπισημάνσι στις άρχες των εγκλημάτων των ατόμων πού άνήκουν σ' αυτά. Το όλο θέμα αναγεται λοιπόν στην μελέτη των παραγόντων πού προσδιορίζουν την σχετική άπόφασι εκείνου πού έχει την έξουσία να δεσμεύη με την άπόφασι του το σύστημα.

Ήδιαίτερο ένδιαφέρον για το ζήτημα, πού μάς άπασχολεί, παρουσιάζει ή άπόφασις του διευθίνοντος έπιχείρησι, λόγω του μεγάλου άριθμού των προσώπων πού εργάζονται στις διάφορες έπιχειρήσεις, βιομηχανικές, έμπορικές, κτλ. και, συνεπώς, τής μεγάλης έκτάσεως τής έξουσίας του διευθίνοντος αυτές να αποφασίσει, σε περίπτωσι τελέσεως εγκλήματος από κάποιον ύπάλληλο, άν θά καταγγείλη αυτόν στην ποινική δικαιοσύνη ή άν θά ρυθμίση το ζήτημα με άλλου είδους άντίδρασι, π.χ. άπόλυσι του δράστου. Κατά τον Martin πού έρεύνησε ειδί-

ρια, είναι άκριβώς λόγω τής δυνατότητας αυτής τής «διευθετήσεως» τής υπόθεσεως.

κώς αυτόν τόν τομέα, ή συχνότης με τήν όποία ό διευθώνων τήν έπιχειρήσι καλείται νά άσκήσι αυτή τήν έξουσία με αυτή τήν de facto διακριτική εύχρεία, είναι πολύ μεγάλη,¹ κυρίως στις μεγάλες έπιχειρήσεις, πράγμα πού έχει μεγάλη κοινωνιολογική σημασία, γιατί καταδεικνύει ότι ό διευθώνων έπιχειρήσι, περισσότερο από κάθε άλλο φυσικό πρόσωπο, έχει τήν έξουσία ν' άποφασίζη περί τού άν κάποιος συνάνθρωπος του θά λογοδοτήσι στη δικαιοσύνη γιά ένα έγκλημα τού ή όχι. "Αν ληφθί όπ' όψι ή διόγκωσις τής συγχρόνου έπιχειρήσεως κατ' άκολουθίαν τής συγκεντρώσεως τού κεφαλαίου, άντιλαμβάνεται κανείς ότι ό διευθώνων τήν έπιχειρήσι άσκει πράγματι μιá ιδιωτική δικαιοσύνη" και περιερίζει σε μεγάλη έκτασι τόν σκοτεινό άριθμό τής έγκληματικότητας.

Τήν δικαιοδοτική τού έξουσία άσκει ό διευθώνων τήν έπιχειρήσι άποσκοπόντας στο συμφέρον τής έπιχειρήσεως. Δεδομένου δέν ότι κανείς δέν επιδιώκει τήν ποινική δίωξι κάποιου άν δέν έχει ίδιο συμφέρον,² τότε μόνον ό διευθώνων τήν έπιχειρήσι παραπέμπει τήν ύπόθεσι στην Δικαιοσύνη, όταν τούτο έξυπηρετή τó συμφέρον τής έπιχειρήσεως.

Πλην τής περιπτώσεως όπου ή έπιχειρήσις ζημιώθηκε από τó έγκλημα, όποτε κύριο κριτήριο τής καταγγελίας ή όχι τού δράστου στις άρχές είναι ή άποκατάστασις τής ζημίας εκ μέρους τού δράστου, συνήθως, ή κοινολόγησις τού έγκλήματος άντιμετωπίζεται από τήν διεύθυνσι τής έπιχειρήσεως σάν μειωτική τής ύπολήψεώς της, και ή γι' αυτό προτιμά νά μή τó καταγγείλι αλλά νά τó άντιμετωπίσι με πειθαρχικές κυρώσεις.³ Τούτο όμως δέν ισχύει, φαίνεται, έξ ίσου γιά όλες τίς βαθμίδες τής ιεραρχίας τού προσωπικού, γιατί ή μειωτική επίδρασις πού έχει ή δημοσιότης τού έγκλήματος γιά τήν ύπόληψι και τήν πίστι τής έπιχειρήσεως είναι τόσο μικρότερη όσο χαμηλότερη είναι ή θέσις πού κατέχει ό δράστης στην ιεραρχική κλίμακα. "Η κλοπή π.χ. πού θά κάνη ένας εργάτης ή ένας κλητήρας δέν έχει αντίκτιπο πάνω στην ίδια τήν έπιχειρήσι, ενώ ή υπεξαίρεσις από ένα διευθυντή της, ό όποιος κατά κάποιο τρόπο τήν εκφράζει στο κοινό, δέν αφήνει άθικτο, στα μάτια τού κόσμου, τó κύρος τής έπιχειρήσεως. "Ετσι, παρατηρείται ότι τά έγκλήματα τών άμειβομένων με μηνιαίο μισθό υπάλληλων τών μεγάλων έπιχειρήσεων ύπόκεινται κατά τó μεγαλύτερο ποσοστό τους στην έσωτερική ιδιωτική δικαιοσύνη τού διευθώνοντος τήν έπιχειρήσι, ενώ αντίθετως τά έγκλήματα τών ήμερομισθίων καταγγέλλονται συνήθως στην ποινική δικαιοσύνη."⁴

Πάντως ή προσφυγή στην ιδιωτική δικαιοσύνη, τού διευθώνοντος τήν έπιχειρήσι, γίνεται, έφ' όσον

ή γνώσις περί τελέσεως τού έγκλήματος περιορίζεται στα πλαίσια τής έπιχειρήσεως, και μάλιστα στους κύκλους τών στελεχών της. "Αν, αντίθετως, τó έγκλημα παίρνη μεγάλη δημοσιότητα, πέραν τών στεγανών τού συστήματος, τότε οί λόγοι πού, όπως είδαμε πιό πάνω, συνηγορούν στην άπόκρυψι τού έγκλήματος από τήν τακτική ποινική δικαιοσύνη, δέν συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση. Τουναντίον, έδώ τó συμφέρον τής έπιχειρήσεως άπαιτεί νά παρουσιασθί αυτή στα μάτια τού κόσμου σάν ιδιαίτερα εύαισθητη στα θέματα νομιμότητος και ήθικης τάξεως. Γι' αυτό, σε περίπτωση πού τó έγκλημα παίρνει εύρύτερα δημοσιότητα πού ξεπερνά τά πλαίσια τής έπιχειρήσεως, ή Διεύθυνσις σπεύδει νά τó καταγγείλι."⁵

Σέ μιá έρευνα πού έχει σάν άντικείμενο τήν έπισημανσι τών παραγόντων και τήν κατανόησι τών διεργασιών τής «παραπομπής» τής ποινικής ύποθέσεως στην ποινική δικαιοσύνη, δηλ. τής καταγγελίας τού έγκλήματος από αυτούς πού έλαβαν γνώσι τής τελέσεώς του, δέν θά μπορούσε νά κάνη κανείς άφαίρεσι τής δράσεως αυτών τούς όποιους ό Becker άποκαλεί «εργολάβους ήθικης» (moral entrepreneurs).⁶ Είναι κυρίως συλλογικά όργανα (σωματεία, άστικές έταιρείες, ένδωσες προσώπων, κτλ.), τά όποία θέτουν σάν σκοπό τους τήν άνάληψι σταυροφορίας γιά νά άποτρέψουν τόν κίνδυνο καταλύσεως όριωμένων εκφάνσεων τής ήθικης τάξεως, τόν όποιον πιστεύουν ότι διατρέχει ή κοινωνία (άντιαλκοολικοί σύλλογοι, θρησκευτικά σωματεία, διάφορα κινήματα κατά άσέμαν δημοσιευμάτων και ταινιών, κτλ.). "Όσες φορές ό ήθικός κανόνας, με τήν άυστηρή τήρησι τού όποιου άυτοεπιφορτίζονται οί φορείς αυτοί, είναι ένισχυμένως με ποινική κύρωσι, τότε οί όμάδες αυτές αναλαμβάνουν δράσι γιά τήν διαπίστωσι τών παραβάσεων, τήν κατεμύνησι τών παραβατών και τήν προσκόμισι τών ένοχοποιητικών άποδείξεων ώστε νά επιτύχουν τήν καταδική τού παραβάτου. Τήν δράσι τήν «εργολάβων τής ήθικης» μπορούμε νά παρακολοθηόσωμε σε δίκες κατά ταινιών ή άναγνωσμάτων, όπου προβάλλεται άνάγλυφα ό ρόλος τους τόσο στην κίνησι τής διάξεως όσο και στις επόμενες διαδικαστικές φάσεις. "Η συστηματική κοινωνιολογική μελέτη τής δράσεως τών αυτοκλήτων αυτών φρουράν τής ήθικης παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον από τής άπόψεως τού θέματος πού μās άπασχολεί, γιατί, καθώς οί παραβάσεις, με τήν κύρωσι τών όποιων άσχολούνται οί όμάδες αυτές, δέν προσβάλλουν άτομικά συμφέροντα αλλά ήθικές άρχές, ή «παραπομπή» τους στο σύστημα τής ποινικής δικαιοσύνης γίνεται κυρίως με τήν πρωτοβουλία αυτών τών όμάδων, οί όποιες, λόγω τού σκοπού τους, είναι οί μόνες (πλην τών άρμοδίων άρχών) πού δρα-

1. *Offenders as Employees*, op. cit., σ. 104-105.

2. Becker, *Outsiders*, op. cit., σ. 122.

3. Martin, op. cit., σ. 107.

4. D. Chapman, op. cit., σ. 62.

5. Becker, op. cit., σ. 122 έπ.

6. Becker, op. cit., σ. 147 έπ.

στηριοποιούνται γιὰ τὴν καταγγελία αὐτῶν τῶν παραβατῶν. Μ' ἄλλα λόγια, εἶναι οἱ ἀποκλειστικοὶ σχεδὸν τροφοδότες τῆς δικαστικῆς μηχανῆς μὲ τέτοιου εἴδους ὑποθέσεις.

Τεράστιο ἐπίσης ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἔρευνα πάνω στὴν δρᾶσι τῶν ομάδων αὐτῶν καὶ γιὰ τὴν ἐξακριβώσει τοῦ κατὰ ποίαν ἔκτασι ἡ δρᾶσις αὐτῆ εἶναι κοινωνικῶς πρόσφορος, δηλ. κατὰ ποιο ποσοστὸ οἱ καταγγελλόμενες παραβάσεις προσβάλλουν πράγματι ζωντανὲς ἠθικὰς ἀξίες ἢ ἀπλῶς στοιχειοθετοῦν τὸν τύπο ἀξιοποιῶν πράξεων, τῶν ὁποίων ὁ οὐσιαστικὸς λόγος καθιερώσεως ἔχει ἤδη ξεπερασθῆ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῶν ἠθῶν. Πράγματι, εἶναι δυνατὸν ἡ «πρόσληψις» μιᾶς πράξεως ὡς παραβάσεως νὰ εἶναι συνέπεια ὄχι τῆς ἀντικοινωνικότητός της ἀλλὰ τῆς κοινωνικῆς δυσπροσαρμοστικότητος τοῦ διώκτου της, ὁ ὁποῖος, μὴ μπορῶντας νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον στὴν ἐξέλιξι τῶν ἠθῶν, θεωρεῖ ὡς ἐκλυσι κάτι τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι παρὰ μετὰβασις. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ διαπιστώσουμε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι σὲ πολλὰς περιπτώσεις τέτοιου εἴδους ἐγκλημάτων, ἂν καὶ ἡ ἀπαράβασις ἔχει πάρει μεγάλη δημοσιότητα (π.χ. προβολὴ ταινίας σὲ κεντρικὴ αἴθουσα τῆς πρωτεύουσας, ἐκτεταμένη διαφήμισις της ἀπὸ τὸν Τύπο,

κτλ.) καὶ συνεπῶς ἔχει περιέλθει σὲ γνώσι τῆς Εἰσαγγελίας, ἐν τούτοις, δὲν ἀσκεῖται διώξις ἀτεπαγγέλτως, ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἂν προσλαμβανόταν ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελεῖα ὡς ἄσυνβλητικὴ κατὰ τῶν ἠθῶν. Ἄσκειται διώξις κατόπιν μηνύσεως τοῦ ἀεργολάβου ἠθικῆς», ὁπότε ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξαναγκάζεται νὰ διώξῃ λόγῳ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐκδήλωσις πληρῶνει τὸ νεκρὸ γράμμα τοῦ νόμου. Μία σχετικὴ ἔρευνα λοιπὸν πάνω σ' ἓνα ἐκτεταμένο καὶ εὐρὸ δείγμα πληθυσμοῦ θὰ ὡδηγοῦσε στὴν συναγωγὴ χρησίμων συμπερασμάτων καὶ θὰ ἐπέτρεπε στὸν νομοθέτη νὰ προσαρμόσῃ τὴν κατάστασι τοῦ νόμου στὴν κατάστασι τῆς ζωντανῆς ἠθικῆς, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται τεχνητοὶ ἐγκληματίες.

Ἐνας κύκλος ἐμπειρικῶν ἐρευνῶν μὲ ἀντικείμενο τίς ὑποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε θὰ ρίξῃ φῶς στοὺς μηχανισμοὺς καταγγελίας τῶν ἐγκλημάτων στὸ σύστημα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἓνα σύνολο γνώσεων πάνω στίς διεργασίες διαλογῆς τῶν ἀδικημάτων ποὺ προωθοῦνται πρὸς στιγματισμὸ τῶν δραστῶν τους καὶ ἐκείνων ποὺ καλύπτονται ὀριστικὰ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ.